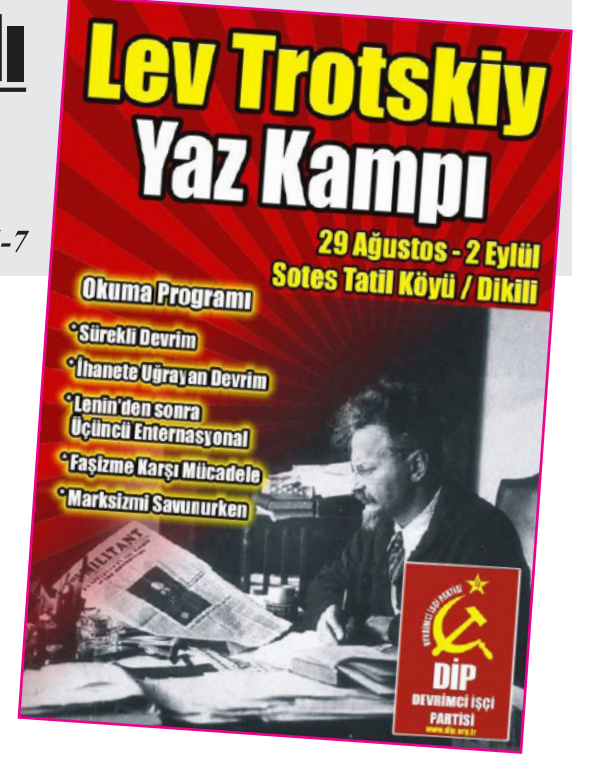

Lev Trotskiy Yaz Kampı başarıyla tamamlandı
Her yıl daha kalabalık, daha örgütlü,
daha bilinçli, daha proleter bir yaz kampı! *sayfa 6-7*

Gerçek

Eylül 2012 / Sayı: 35

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayınıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sıcak sonbahar

Dünya ekonomisi 2008'de büyük sarsıntıya girdiğinden bu yana *Gerçek* gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi bu krizin uzun soluklu olduğunu, kolay kolay atlantılamayacağı konusunda uyarıyor. Gazetemiz dünya kapitalizminin krizinin her aşamasında ortaya çıkan durumu gerçekçi biçimde değerlendirerek işçi hareketini uyardı. Şimdi bir kez daha uyarıyoruz: önümüzdeki sonbahar ve kış aylarında dünya ve Türkiye muhtemelen büyük bir ekonomik ve sosyal depresyon yaşayacak. Enkazın altında kalmak istemiyorsak, mücadele için yığınak yapalım!

Yaklaşan felaketin ardındaki etkenler bu sayımızın iç sayfalarında, ortaya konuluyor. Dünya çapında çok ciddi bir ekonomik durgunluğun gelmekte olduğu anlatılıyor. Bu sefer Çin'in bile ciddi biçimde tökezleyeceğine ilişkin göstergeler sergileniyor. Avrupa'nın depremin merkezi olacağına dikkat çekiliyor. Yunanistan'ın çok yakında iflas ederek avrodan ayrılacağı, bunun Avrupa Birliği'ni iliklerine kadar sarsacağı anlatılıyor. Bir de kriz İspanya'ya ve İtalya'ya bulaşırsa, tarihin en büyük ekonomik çöküntüsünün yaşanacağı uyarısı yapılıyor. En önemlisi: Türkiye'de artık büyüme hayalleriyle oyalanmanın çocukluk olacağına dikkat çekiliyor. 2012'nin ilk üç ayında yatırımlar yüzde 7,3 geriledi!

AKP hükümeti Suriye'de hâlâ Suudi Arabistan Vahhabiliğinin fedailiğini nasıl daha iyi yapacağını, Kürt halkını nasıl yenilgiye uğratacağının, gençliği nasıl itaatkâr kılacağını hesabını yapadursun! Yakında bütün ekonomik hesapları şaşacak! AKP hükümeti her alanda olduğu gibi ekonomik alanda da Türkiye'yi çöküntüye taşıyor.

Ama sendikalara bakınca, hükümetin ve patronların yine de daha hazırlıklı olduğunu teslim etmek gerek. Bakın Türk Hava Yolları'nda olana. 305 işçi hunharca işten atıldı. Bu işçiler Türk-İş üyesi. Türk-İş'in kılı kıpırdamadı. Bu olayın burjuvazi ve hükümet açısından kriz geldiğinde yaşanacakların bir testi olduğu ortada değil mi?

Yaz bitti. Sıcaktı, birçoğunu tembelleştirdi. Şimdi tatil ruh halinden çıkmamanın zamanıdır. Sıcak sonbahar geliyor. Bu, başka bir sıcaklık... Bu sınıf mücadelesinin sıcak nefesi... Enkazın altında kalmak istemiyorsak ayağa kalkalım. Fabrikamızda, işyerimizde, okulumuzda örgütlenelim. Sendikalarımızı harekete geçirelim. İşçi sınıfının devrimci partisini inşa edelim. Söz konusu olan bizim ve çocuklarımızın geleceğidir!

Gerçek

Sıcak yaz bitti!

Sıcak sonbahara hazırlanalım!

sayfa 3

Kürt sorunu nereye?

4-5

Hükümet Suriye'de iflasa doğru

9

Balkan Harbi (2): Lev Trotskiy'in *Balkan Savaşları* kitabı

11

Yılmaz Tan

“Dikkat bu bir soygundur“! Onu anladık, asıl hırsız kim?

“Crash” İngilizce bir kelime. Hem çarpışma hem de yere düşerek parçalanma anlamına geliyor. Dünya ekonomisinin derinleşen krizi, bazen batan bir gemiye benzetildiği gibi bazen de uçağın yere düşerek çarpmasına, parçalanmasına benzetilebiliyor. Dünya ekonomik krizinin ve onun önemli bir parçası olan Avrupa Krizi'nin şu andaki seyri, en iyi, düşerek yere çarpmak üzere olan uçak benzetmesiyle tasvir edilebilir. Her ne kadar Türkiye Merkez Bankası Başkanı geçenlerde yaptığı bir konuşmada oldukça temkinli ama iyimser olarak “uçak piste indi, ama kemerleri çözmeyin” sözlerini sarf etmiş olsa da burjuva ekonomisinin önde gelen iktisatçıları daha kötümser bir bakış açısına sahipler. Ünlü yatırımcı George Soros'un arkasında olduğu Yeni Ekonomik Düşünce Enstitüsü (INET) yayımladığı son raporda, “Avrupa uyurgezer halde, ölçülemez boyutlarda bir felakete doğru yürüyor” tespitini yapıyor. ABD ve Avrupa'daki durgunluğun aşılmasında bir kurtuluş yolu olarak görülen Güneydoğu Asya bölgesinde de haberler pek parlak değil. Gerek Japon gerekse de Çin ekonomisinde büyüme ve dış ticaret rakamlarının oldukça düşük çıkması, küresel durgunluğun Asya ülkelerine de yayılacağı endişelerini artırmış durumda. “Kriz kâhini” olarak nam salan ABD'li iktisatçı Roubini, 2013'te global alanda yaşanacak “mükemmel fırtına”ya işaret ederek, bu dalgalanmanın 2008 krizinden çok daha kötü olacağı görüşünü savunuyor. Avrupa'da batış, ABD'de çift dip, gelişmekte olan ülkeler ve Çin'de durgunluk, Ortadoğu'da da savaş ihtimalinin arttığını vurgulayan Roubini, bu tahminler gerçekleşirse krizin etkisinin zirve yapacağını bildiriyor.

Benzer şekilde Avrupa Merkez Bankası (ECB) Başekonomisti, Euro Bölgesi krizinin 2008'de ABD'de Lehman Brothers'la başlayan finansal krizden çok daha ağır bedeller ödetebileceği konusunda uyarıyor, Euro krizinin Lehman'la karşılaştırıldığında çok daha derin ve yapısal sorunları barındırdığının altını çiziyor.

Büyük depresyonun günümüzde geldiği aşamada sadece İspanya'da değil, İngiltere'den İsrail'e, Brezilya'dan Güney Afrika'ya kadar işçiler ve ezilenler, “Arap Baharı”nın isyan geleneğini yaşatmaya devam ediyorlar. Zira devletlerin uygulamaya koydukları “kemer sıkma” politikasının faturasını ödeyen sınıfın kendileri olduğunun bilincindedir. Attıkları sloganlar bunun açık kanıtı: “Herkes sosyal adalet” ve “Bizleri sömürmeyi bırakın”.

Ancak işçi sınıfı ve ezilenlerin, içinde buldukları sefil koşullara isyan ederken, kendilerini bu hale getiren sorumluların adını doğru koymaları hayati öneme sahip. Örneğin son yıllarda meydana gelen bankacılık sektöründeki skandalları değerlendiren Roubini: “Finansal krizlerin hiç birinde bankacılar hapse atılmadı. Bankacıların hileleri cezalandırılmalı. Bazıları hapse atılırsa ve cezalarını çekmeye başlarsa bu diğerleri için ders olacaktır, ya da birileri sokaklarda asılmalı” diyerek, İngiliz bankası Barclays'ın eski yöneticisinin hapse atılması gerektiğini ifade etmiş. Yine, Yunanistan'da aylık yayınlanan *Crash* (!) dergisi, halkın öfkesini, IMF ve AB yetkililerinin borç batağındaki ülkeyi iflastan kurtarma karşılığı dayattığı kemer sıkma politikalarından ve bunların yol açtığı sefaletten sorumlu tuttukları 5 kişi hakkında “soykırım araştırması” yapılmasını talep ederek ifade etmiş. Suçlanan isimler Almanya Başbakanı Angela Merkel, IMF Başkanı Christine Lagarde, Almanya Ekonomi Bakanı Wolfgang Schäuble, AB Komisyon Başkanı Jose Manuel Barroso ve AB Konseyi Başkanı Herman Van Rompuy.

Elbette, yukarıda adı geçenlerin izlenen politikadaki sorumlulukları yadsınamaz. Bununla birlikte, başta Yunanlı işçi kardeşlerimiz olmak üzere Avrupa işçi sınıfını, onların aslında ekonomik krizin asıl sorumlusu olan uluslararası finans kapitalin taleplerinin birer yürütücüsü oldukları konusunda uyarmak isteriz. Dünya ekonomisine yön veren ve ağır bir ekonomik krize yol açan üretim ve yatırım kararlarının uluslararası burjuvazi tarafından sosyal ihtiyaçlar değil, kâr mantığı doğrultusunda alındığını göz önüne alacak olursak, “bunların üçünü beşini Taksim'de sallandırdın mı bak bakalım bir daha yaparlar mı!” algısının ötesine geçmiş, daha gerçekçi çözümlere yönelmiş oluruz. Üretim ve yatırım kararlarına sosyal ihtiyaçların yön vermesinin ön koşulu emekçilerin bu kararların alınmasında söz sahibi olmalarıdır. Bu amaçla “Öfkelileri”, meydanları “ışgal et”mekten çeşitli ülkelerde yaşandığı gibi fabrikaları işgal etmeye dönük mücadelelere sevk edecek talepleri öne çıkarmak, önümüzdeki dönemde belirleyici önem taşımaktadır.

“Kıdem tazminatı gündemimizden çıkmıştır” yalanını yutmuyoruz!

AKP hükümetinin sınıf karakteri açıktır, bu hükümet, patronların çıkarlarını savunan bir hükümettir. Kıdem tazminatına yapacağı saldırıyı sadece ertelemiştir. Hatta son bir yıllık süreçteki gel-gitli ruh hali düşünülürse, hükümetin iki ay sonra yasayı meclise getirmesine dahi şaşmamak gerekir. Şimdi ya da sonra, bu sınıf saldırısı er geç geleceğine göre, yapmamız gereken burjuvaziye karşı safları sıklaştırmak, mücadeleye hazır olmaktır.

Hükümetin kıdem tazminatına ilişkin gerçekleştirmeyi planladığı değişiklikler, gazetemizde defalarca yazdığımız gibi yılan hikayesine dönmüştü. Bir yıldan fazla süredir AKP hükümeti cephesinden basına haberler sızdırılıyor, kıdem tazminatına dair yapılacağı söylenen bazı düzenlemeler hakkında yazılar yazılıyor, konu bir şekilde gündeme sokuluyordu. Bunlar olurken Çalışma Bakanı başta olmak üzere hükümet cephesinden yapılan açıklamalar, bazen yazılanları yalanlıyor, bazen de yalanlamamakla beraber, bir çalışma yapıldığını ancak henüz içeriğinin netleşmediğini belirtiyordu.

AKP hükümeti, bu dönem boyunca, bir anlamda burjuvazinin krize hazırlık programı olarak adlandırabileceğimiz, açıklanmayan ve işçi sınıfına büyük hak kayıpları getirecek olan saldırılarının ne gibi tepkilere yol açacağını hesaplamaya çalışıyordu. Bu dönemde zaman zaman gazeteciler, zaman zaman da öğretim üyeleri hükümetin nabız yoklama çalışmalarının birer parçası oldular. Bunun yanısıra hükümet bir yandan da yapacağı saldırıya karşı sessiz kalmalarını sağlamak amacıyla sendika bürokrasisi ile oturup pazarlıklar yapıyordu. Sendikalar da bu pazarlıkta ellerini güçlendirecek hamleler yapmaya çalıştılar. Mücadeleci birer işçi örgütü olmaktan çok uzakta olduklarından, yapabildikleri tek şey grev tehdidinde bulunmaktı. Biz (ve elbette burjuvazi de) bu grev tehdidini, TEKEL Direnişi döneminde, direnişin en yakıcı anında üç ay sonraki bir tarih için verilen grev kararında da görmüştük. O yüzden, burjuvazinin bundan pek korktuğunu sanmıyoruz. Zaten pazarlıkta güçlü taraf, sendika bürokratlarını, sendika istatistiklerini yayınlamakla tehdit eden AKP hükümeti idi. Hemen hiçbir konfederasyonun pek fazla bir şey yapmayacağını çok iyi bilen AKP, tüm hesabını muhtemeldir ki yaptırdığı araştırmaların, anketlerin vb. sonuçlarına bağlamıştı. AKP, seçim dönemi yaklaşırken bir yanda temsilcisi olduğu burjuva sınıfının krize karşı erken önlem almayı amaçlayan taleplerinin, diğer yanda ise seçmenlerin hassasiyetlerinin baskısı altındaydı. Bir süredir Erdoğan'la cemaatin arasının limoni olduğu düşünülürse, seçmenlerle arayı fazla bozmamanın daha baskın gelmesi anlaşılır bir durumdur.

Bugün olmasa da bir gün mutlaka!

O halde kıdem tazminatı saldırısı rafa kalkmıştır

denilebilir mi? Burjuva medyasına bakılırsa denilebilir. Hatta bu medya, Çalışma Bakanı'nın geçtiğimiz günlerde yaptığı, “Kıdem tazminatı Başbakan'ın emriyle gündemimizden çıkmıştır” açıklamasını, “işçiye bayram müjdesi” olarak haber yapmıştı. Bu müjde, bir kasabın koyunlarına “sizi bugün kesmeyeceğim” demesi gibi bir şey. Bugün kesmeyeceğim, ama bir gün keseceğim, çünkü işim bu. Burjuvazinin temsilcisi AKP hükümeti açısından da mesele bu kadar net. İlk fırsatta işçi sınıfına yeniden saldıracak. Ancak şu an koşullar istediği kadar uygun değil.

Zaten Erdoğan'ın açıklamaları da rafa kalkan bir şey olmadığını ortaya koyuyor. Ne diyor Başbakan: “Kıdem tazminatı konusunda bizim verilmiş herhangi bir kararımız yoktur. Bunu defaatle açıkladım. Ama buna rağmen, devamlı kaşınıyor. Ben her zaman şunu söyledim, kıdem tazminatı konusunda işçi sendikaları ile işveren sendikaları anlaşılırsa, o zaman gerekli adımları atarız. Ama onlar anlaşamadığı sürece biz bu olayın içerisinde, bu programın içerisinde yer almıyoruz”. Yani, AKP kıdem tazminatının kaldırılması ya da tırpanlanması konusunda patronların yanında olduğunu gizlemiyor, sadece, “Şu ara ben bununla açıktan uğraşamam”, diyor. Sendika bürokrasisi ise, işçi sınıfını ututmaya devam ediyor. Türk İş Genel Sekreteri Pevrul Kavlak, Twitter hesabından şunları söylüyor: “Görüşmede Sayın Bakan, Bakanlar Kurulu toplantısında Sayın Başbakan'ın kıdem tazminatı konusunun gündemlerinde olmadığını, artık kapatılması gerektiğini söylediğini ilettili. Bu, sendikal mücadelemiz açısından dönüm noktasıdır. Kararın tüm işçilerimiz için hayırlı uğurlu olmasını diliyoruz”. AKP'nin hükümet programında yer alan bir olgu hakkında sendikacıların en azından biraz daha temkinli konuşması beklenmez mi?

Beklenmez, çünkü sendika bürokrasisinin varlık koşulu budur. Ama işçi sınıfı için durum farklı olmak zorunda. AKP hükümetinin sınıf karakteri açıktır, bu hükümet, patronların çıkarlarını savunan bir hükümettir. Kıdem tazminatına yapacağı saldırıyı sadece ertelemiştir. Hatta son bir yıllık süreçteki gel-gitli ruh hali düşünülürse, hükümetin iki ay sonra yasayı meclise getirmesine dahi şaşmamak gerekir. Şimdi ya da sonra, bu sınıf saldırısı er geç geleceğine göre, yapmamız gereken burjuvaziye karşı safları sıklaştırmak, mücadeleye hazır olmaktır.

Ekonomik kriz ve sınıf mücadelesi

Avrupa'da sıcak sonbahara doğru

Dünyada, özellikle de Avrupa'da yaşanan ekonomik kriz konusunda yaz aylarında fazla bir şey duyulmadıysa, bunun nedeni krizin atlatılmış olması falan değil. Tam tersine, krizin Eylül ayından itibaren çok daha sertleşeceğine dair göstergeler ufukta birikiyor. Avrupa'nın krizi Akdeniz bölgesinde. Akdeniz ise yazın öğle uykusuna çekilmiş durumda, hepsi bu. Ama sonbaharda uykudan uyanış pek sarsıcı olacağı benzer.

Avrupa ekonomisi son dönemde zaten ciddi bir durgunluğun pençesine düşmüş durumda. Yılın ikinci üç ayı için açıklanan rakamlar, avro bölgesinde ekonomik büyümenin durmuş olduğunu gösteriyor. En büyük ekonomilere bakıldığında, son yılların güçlü ekonomisi Almanya bile sadece yüzde 0,3 büyümüş. Fransa yerinde sayıyor. İspanya yüzde 0,3 küçülmüş, İtalya ise yüzde 0,7. Avrupa'nın beş büyüğünden avro bölgesinin dışındaki Britanya ise daha da kötü durumda. Son üç aylık rakamları yüzde 2,8 küçülme gösteriyor. Tabii, işsizlik de buna uygun seyrediyor. Britanya'da yüzde 8, avro bölgesinde ortalama yüzde 11,2. İspanya'da ise inanılmaz bir düzeye ulaşmış durumda: yüzde 25! Her dört işçiden biri işsiz! 18-30 yaş arasında bu oran yüzde 54!

Ama bu sadece buzdağın tepesi. Esas sorun kamu borcunun çevrilmesinde ve banka sisteminin ayakta tutulmasında. Yaz başında Avrupa Birliği İspanya'ya bankalarının kurtarılması için 100 milyar avro kredi açtı. Ama İspanya öylesine sefil bir durumda ki, bu 100 milyar avronun heyecanı bitmeden 10 yıllık hazine tahvillerinde faiz yüzde 8'e yükseldi. (10 yıllık tahvillerde yüzde 7 bile bu dönemde ekonominin, kurtarma paketine ihtiyacı olduğunun şaş-

maz işareti kabul ediliyor.) İspanya'da hükümet, işçi sınıfına ve emekçilere taarruzda önemli adımlar atıyor olduğu halde sonuç bu oluyor. Ademi merkezîyetçi bir sisteme sahip İspanya'da özerk bölgeler borçlarını ödeyemiyor. Yani, ülke her an yeni bir kurtarma paketi için AB-İMF-Avrupa Merkez Bankası üçlüsünün (ünlü "Troyka") kapısına düşebilir!

Yunanistan'da iflasa doğru

Ama tabii asıl sorun Yunanistan. Hazine seçimlerinde kemer sıkma paketini ucu ucuna kurtaran AB ve Yunan burjuvazisi, şimdi birbirlerine düşmüş durumda. Troyka, Yunanistan'ın sözlerini yerine getirmediğini, bu gidişle kredinin kesileceğini söylüyor. Yunan hükümetleri, özel sektörde işçilere saldırılarında epeyce başarı elde etmiş durumda. Ücretler krizin başından bu yana yüzde 22 gerilemiş. İşsizlik yüzde 23'e ulaşmış durumda. Ekonomi 2012'de yüzde 7 oranında daralacak. Bu, ardı ardına dördüncü daralma yılı! Tabii ki AB ve İMF'nin ekonomi politikalarının bir sonucu bu vahim durum.

Ama Yunan burjuvazisi kamu sektöründe gerekli politikaları uygulayamamış durumda. Kamu sektöründe 2015'e kadar (30 bini bu yıl olmak üzere) 150 bin kad-

ro ortadan kaldırılacaktı. Hemen hemen hiçbir şey yapılmamış durumda. 50 milyar avroluk özelleştirme programının 3 milyar avroluk bölümü bu yıl tamamlanacaktı. Bu miktar 300 milyon avroya indirilmiş durumda. Vergi idaresi ve sağlık sistemi yeniden yapılandırılacaktı. Bir şey yapılmamış durumda. Yunan hükümeti, Şubat ayında Troyka'nın Atina ziyaretinde imzalanan İkinci Memorandum'un öngördüğü 300 görevden sadece 100 tanesini yerine getirmiş durumda. Büyük kitle mücadeleleri, Yunan burjuvazisinin planlarının uygulanmasını bir bakıma felç etmiş!

Temmuz sonunda Atina'yı ziyaret eden heyet ve başındaki AB Komisyonu Başkanı Barroso, Yunanistan yeni bir atılım yapmadığı takdirde, sonbaharda verilmesi gereken 31 milyar avroluk kredi diliminin verilmeyeceğini açıkladı. Bu gerçekleşirse, Yunanistan memurların ve emeklilerin maaşlarını ödeyemeyecek. Buradan Yunanistan'ın resmi iflasına ve avrodan çıkmak zorunda kalmasına sadece bir adım kalıyor!

Avro çöküntüsünün eşliğinde

Yunanistan çıkarsa avrodan kaçış hızlanır. Akdeniz'in öteki ülkelerinin de hızla aynı duruma karşılaşması büyük olasılık haline gelir. Halk bankalara hücum ede-

rek paralarını çekmeye çalışabilir. Avrupa burjuvazisi şimdiden hazırlığını yapmaya başladı. Mesela salt Yunanistan'ın avro sisteminden çıkışının maliyetinin 320 milyar avrodan başlayacağı, ona başka ülkeler katılırsa bu maliyetin trilyonları bulacağı hesaplanıyor. Bu yüzden bir B planından söz edilmeye başlandı. Almanya'nın kendisinin avro sistemini parçalamaya, en azından sorunlu ülkeleri dışlamaya yönelebileceği bile konuşuluyor. Tabii, iflas eden ülkelere dünyanın sekizinci büyük ekonomisi İtalya'nın iflası katılırsa dünya ekonomisi dibi görülmeyen bir düşüşe geçecektir.

Bir de sınıf mücadelesi

Sonbahar ile birlikte Avrupa'nın Akdeniz ülkelerinde, en başta Yunanistan ve İspanya'da, ardından İtalya'da sınıf mücadelelerinin de tatilden dönmesi kimseyi şaşırtmamalı. Bütün bunlar, Avrupa kıtasının önümüzdeki dönemde dev sarsıntılarla karşı karşıya kalacağı anlamına geliyor. Türkiye'nin hemen kıyısında yer aldığı ve ekonomik olarak ciddi şekilde bütünleşmiş olduğu Avrupa'nın krizinden derinden etkilenmemesi olanaksız. İşçi hareketi, sıcak bir sonbahara hazırlık yapmalı. Burjuvazi hazırlanıyor. İşçi sınıfının da kriz günleri için yığınak yapması zamanıdır!

Çin bile!

Dünya ekonomisinin motorunun son yıllarda emperyalist ülkeler değil, "yükseklen ekonomiler" olarak bilinen, yeni sanayileşmiş ülkeler olduğu biliniyor. Bunlar arasında bulunan Brezilya ve Hindistan'da ekonomik büyüme son aylarda ciddi yavaşlama belirtileri gösteriyor. Ama en ciddi gelişme, dünyanın büyüme rekortmeni ve ikinci büyük ekonomisi olan Çin'de ortaya çıkıyor. Çin'de büyümenin yavaşlamaya başladığı biliniyordu. Bir yandan, emperyalist ülkelerdeki krizin etkisiyle ihracatın durma noktasına gelmesi (Temmuz'da

Çin'in ihracatı sadece yüzde 1 büyümüş durumda), bir yandan da hızlı sermaye birikiminin nefesini yitmesi, Çin'de ekonomik büyümenin çok daha ciddi bir sarsıntı yaşayacağı düşünüyor. Büyük şirketlerin satınalma müdürlerinin kararlarıyla belirlenen bir endeks gelecekte yapılacak yatırımların en iyi göstergesidir. Bu endeks 50'nin altında olursa, gelecekte sorun doğar. Çin'de bu endeks, Temmuz'da 49,3 iken Ağustos'ta 47,8'e geriledi. Otomobil sanayii kârlı üretim için yüzde 80 kapasite ile çalışmak zorunda iken, bugünkü kapasite kullanım oranı yüzde 65'e düşmüş durumda. 2013 dünya çapında büyük ekonomik sarsıntıların yılı olacak gibi görünüyor.

Türkiye ekonomisi batağa doğru

AKP hükümetinin sözcüleri, son yıllarda Türkiye'nin Çin'den sonra dünyanın en iyi performansını gösteriyor olduğunu söyleye söyleye bitiremediler. Gayri safi yurtiçi hasılanın (GSYH) büyüme oranı son iki yılda yüzde 10 düzeylerine ulaştı. Ama Türkiye ekonomisi 2012'ye gayet sorunlu biçimde girdi. Bir kere, o çok övülen büyüme oranları çoktan geride kaldı. Bu yılın ilk üç ayında büyüme oranı yüzde 3,2'ye düşmüş durumda. Ama geleceğin işareti olmak bakımından çok daha önemli olan, sanayi üretimindeki büyüme oranında yaşanan gerileme. 2011'in ilk üç ayında yüzde 14,3 oranında büyüyen sanayi üretimi, bu yılın aynı döneminde sadece yüzde 2,6'lık bir tempo tutturabilmiş. Bütün bunlardan daha çarpıcısı ise sabit sermaye yatırımlarında görülüyor. Kapitalist ekonominin dinamosu yatırımlardır. Artı-değer (kâr) bu sayede ya-

ratılır, geleceğin büyümesi böyle sağlanır. O yüzden yatırımın gelişmesi bir bakıma belirleyicidir. 2011'de kamu yatırımı yüzde 7,7 büyürken özel yatırımlardaki büyüme oranı yüzde 22 olmuştu. Oysa 2012'nin ilk üç ayında toplam yatırım yüzde 7,3 küçülmüş durumda. Yani, henüz ekonomistlerin istatistiklerinde kriz başlamamış olabilir ama kapitalistler için kriz başlamış durumda! Türkiye ekonomisi daha Avrupa'da bir çöküş olmadan böylesine geriliyor. Bir de Yunanistan, İspanya, hatta İtalya iflas ederse görün siz olacakları!

THY, 305 militan işçi yetiştirdi

Direnişlerinin 104. gününe giren THY işçileri Taksim'deki THY satış ofisi önünde bir eylem gerçekleştirdi. THY Taksim satış ofisi önünde gerçekleştirilen eylem, bundan sonra her Cumartesi günü saat 14:00-15:00 arasında yapılacak oturma eylemlerinin de bir başlangıcı niteliğinde oldu.

Eylül ayında eylemlerine yoğunluk kazandıracak olan Hava-İş'te örgütlü THY direnişçileri bu süreçteki ilk eylemlerini Taksim'de gerçekleştirdi. Türk-İş içindeki muhalif sendikaları birleştiren Sendikal Güçbirliği Platformu'ndan TÜMTİS, Deriş, TekGıda-İş ve Tez-Koop-İş'in yanı sıra direnişteki DHL işçilerinin destek verdiği eylemde DİP militanları da yer aldı. THY Taksim satış ofisi önünde gerçekleştirilen eylem bundan sonra her Cumartesi günü saat 14:00-15:00 arasında yapılacak oturma eylemlerinin de bir başlangıcı niteliğinde oldu.

Eylemde ilk sözü alan Hava-İş Genel Başkanı Atilla Ayçin, sözlerine bu mücadeleden geri dönüşün ancak atılan 305 işçinin geri alınmasıyla olabileceğini, taleplerinin yerine gelmemesi halinde eylemlerin artarak süreceğini belirterek başladı. İşveren tarafından "14 gün bile dayanamazlar" diye yapılan karşı propagandanın boşa çıktığını belirten Ayçin, "104 gündür direniyoruz gerekirse 204 gün 304 gün de direniriz" diyerek sendikaların mücadelenin uzamasına hazırlıklı olduğunu vurguladı.

Atilla Ayçin, ellerinden grev hakkını alarak sendikayı hiçleştirilmeye çalışıldıklarını söyledi ve ardından hiçleşmeyeceklerini, yasalar ne derse desin gerektiğinde fiili grev haklarını kullanarak mücadeleyi sürdüreceklarını vurguladı. Direnişe başladıklarında direnişin nasıl sürdürüleceğine dair bazı kuşkular taşıdığını ifade eden Ayçin zamanla bu kuşkularının ortadan kalktığını AKP hükümeti ve THY yönetiminin yap-

tıklarıyla 305 militan işçinin yetişmesine sebep olduğunu söyledi. Ayçin sözlerine Türk-İş yönetimini eleştirerek son verdi. "Sözleşmelerde yoksun, demokrasi mücadelesinde yoksun, işçi işten atıldığında yoksun, barış mücadelesinde yoksun, 104 gündür direniyoruz bir kere olsun uğramadın, söyle sen kimin konfederasyonun" sözlerinin ardından işçiler "Türk-İş şaşırma sabrımızı taşıma" sloganlarıyla AKP yanlısı bir tutum izleyen Türk-İş yönetimine tepkilerini ifade ettiler.

Atilla Ayçin'den sonra Mustafa Türkel de Sendikal Güçbirliği Platformu adına söz alarak Kumlu yönetimini sermayenin ve hükümetin kapıkulu, emireri ve arka bahçesi olmakla suçladı. Güçbirliği Platformu'nun direnişin başlangıç noktasını oluşturmayı hedeflediğini söyleyen Türkel, hükümetin Suriye politikasını da eleştirerek Türkiye'nin kirli bir savaşta çekilmesine karşı çıkacaklarını söyleyerek sözlerini tamamladı. Yaklaşık bir saat süren eylem direnişçi işçilerin kendilerinin yarattığı ve THY direnişi ile bütünleşen şarkıları hep birlikte söylemesi ile sona erdi.

8 Eylül 2012

Kürt sorunu nereye?

Kürt sorunu, Temmuz ayından beri yepyeni bir aşamaya girmiş durumda. Yeni aşama birbirine paralel iki gelişme ile açıldı: Suriye Kürtleri kendi kaderlerini kendi ellerine aldılar; PKK Şemdinli'de (Şemzînan) alan hakimiyeti mücadelesine girdi ve hâlâ mevzilerinden sökülüp atılmamış durumda. Ardından, toplumu sarsan birçok olay ardı ardına geldi: önce CHP milletvekili Hüseyin Aygün'ün, sonra AKP Hakkâri (Colemêrg) İl Başkanı Abdülmecid Tarhan'ın PKK tarafından kaçırılması; Hakkâri'de PKK gerillası ile BDP heyetinin karşılaşması; Foça'da iki askerin, Gaziantep'te beşi çocuk sekiz sivilin ölümüyle sonuçlanan patlamalar; Şemdinli çatışmalarının Çukurca'ya (Çelê) taşması; Şirnak'ta (Şirnex) Kato dağında kontrol altına alınamayan çatışmalar; Beytüşşebap'ta (Bêşebab) 10 askerin ve çok sayıda gerillanın ölümüyle sonuçlanan taarruz.

Ortalıkta hep, "terör her şeye hâkim oldu" edebiyatı yapılıyor. Kimi "terörü" kıymıyor, kimi AKP hükümetine vurmak için "terör onların sayesinde güçlendi" diye hayıflanıyor. Bütün bunlar, derin bir sosyal ve politik sorunu bir güvenlik sorununa indirgemeye çalışan bir bakış açısının ürünü.

Olan bitene temcit pilavı gibi "terör" edebiyatı ile yaklaşmak yerine ne olduğunu anlamak istiyorsak, üç noktayı kafamıza iyice yerleştirmemiz gerekiyor. Birincisi, yaşanan bir savaştır. Siyaset biliminin "gerilla savaşı", askeri literatürün ise "gayri nizami harp" dediği bir savaş yaşanıyor. Savaşa "terör" deyip durmak işin özünü değiştirmiyor, sadece çözümünün bulunmasını güçleştiriyor. Bugün Şemdinli'de bütün bir alana yayılan bir savaşın sürüyor olması, bunun "terör" olarak anılmasının ne kadar ikiye bölünmüş bir yaklaşım olduğunu daha

da açık şekilde ortaya koymuştur. Tabii, her savaş gibi, bu da politikanın başka araçlarla devamıdır. Bu savaşın konusu da Kürt halkının bütün Cumhuriyet tarihi boyunca inkâr edilmiş olmasıdır, varlığını kanıtlama mücadelesidir.

İkincisi, Kürt halkının ve daha da ötede Kürdistan'ın gerçekliğini kabul etmenin zorunlu olduğu, önce Irak'taki Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile ortaya çıkmıştır. Türkiye bu siyasi birimle müttefikdir. Onu, Irak merkezi hükümetine karşı korumaktadır. Irak'ın Kürtleri neden saygıya layıktır da Türkiye'ninkiler değildir? Bu yetmemiştir, şimdi Suriye'nin Kürtleri de özerk bir siyasi birime doğru adım atmıştır. Öyleyse, Kürt sorunu Türkiye'nin sınırlarını da aşan uluslararası bir meseledir. Burada inkâr etseniz, orada ortaya çıkar! Güneş balçıkla sıvanamaz!

Erdoğan'ın MHP'leşmesi

Üçüncüsü, savaşın bugün toplumu dehşete düşürecek derecede alevlenmesinin sorumluluğu hiçbir biçimde Kürt hareketine yüklenemez. Doğrudan doğruya AKP hükümetinin suçudur. Savaşlar ya bir tarafın zaferi ile biter, ya da yenilemeyen tarafların anlaşmasıyla. Türkiye devleti, PKK'yi 30 yıldır yenilgiye uğratamamıştır. Bu durumda, savaş istemeyen barış yapar. Nitekim, devlet bunu nihayet görekerek 2009 ve 2010 yıllarında hem Öcalan ile İmralı'da, hem de PKK önderliği ile Oslo'da müzakerelere girmiştir. Ama 2010 referandumunda aldığı yüzde 58 "evet" oyu ile başı dönen, başkanlık sistemine geçecek bir Türkiye'yi 2023'e kadar yönetme hayallerine kapılan Tayyip Erdoğan, yüzünü MHP tabanına çevirince, gittikçe daha fazla onun faşist-milliyetçi ideolojisine tutsak olmuş ve ABD'den de aldığı destekle Kürt sorununu askeri yöntemlerle çözmeye karar vermiştir. Savaş isteyen savaş bulur! Erdoğan'ın MHP'leşmesinin ceremesini Türk ve Kürt halkları çekmektedir.

İpe sapa gelmez iddialar

Türkiye patronlar sınıfının sözcüleri, kendi içinde çelişik, ipe sapa gelmez bir sürü iddiada bulunuyorlar. Tipik örnekler bakalım. Erdoğan'ın baş danışmanı Yalçın Akdoğan, PKK'nin, AKP'nin reformları gerçekleştikçe varlık nedenini yitireceğini hesapladığı için saldırdığını iddia ediyor. Peki, madem PKK bu yolla tasfiye edilebilir, AKP hükümeti onu ortadan kaldıracak reformları neden yapmıyor?

Hürriyet yazarı "soft" İslamcı Taha Ak-yol, aynı yazı içinde, hem Ortadoğu'daki

depremin PKK'de halk ayaklanması umdu yarattığını söylüyor, hem de PKK'nin "Türkiye'yi terörle bunaltarak yenik vaziyette 'müzakere'ye oturtmak" istediğini. Bunların taban tabana zıt amaçlar olması bir yana, beyefendi, ardından bir IRA militanının İrlanda'da örgütün ancak umudunu kaybettiği zaman masaya oturmaya yanaştığını söylediğini belirterek, bu senaryonun mümkün olmadığını iddia ediyor. Ama biraz önce kendisi PKK'nin "müzakere" istediğini söylemişti!

Çok demokrat Taraf gazetesinin çok demokrat polis şefi köşe yazarı Emre Uslu ise Sri Lanka çözümü olarak bilinen, isyanın büyük şiddet uygulama yoluyla bastırılmasını öneriyor. 30 yıla yakın süre boyunca 40 binin üzerinde ölü yetmedi, bu efendiler daha da çok kan, daha da çok can istiyorlar!

Türkiye burjuvazisi, özellikle AKP'nin akıldâneleri, yenilgi psikozu içinde resmen saçmalamaya başladılar.

Halkların kardeşliğini ancak işçi sınıfı sağlar

Bir askeri güç olarak PKK, siyasetin dışına göre savaşı yükseltebilir ya da temposunu düşürebilir. Bunlar bütün savaşlarda görülen şeylerdir. Önemli olan savaşa son vermek için ne yapıldığıdır. "Terör" diye tepinmekten kimseye hayır gelmez. İşçi sınıfı ve emekçiler, en başta iki tarafın da gençlerini ölüme mahkûm eden bu savaşı sona erdirmek için bir siyasi çözümü desteklemeli, Kürt halkının haklarının teslim edilmesi için çaba göstermelidir. Yaşanan durumun sorumlusu AKP hükümetidir, onu topa tutmak gerekir.

Haşmetmeaplarının mahkemeleri

Başbakanın, BDP milletvekillerinin dokunulmazlığı hakkında ettiği bir laf var ki, Türkiye'nin siyasi sistemini nice sosyalistin çabasından daha iyi teşhir ediyor. Kelime kelime dikkatle okunması gerekir: "Yargıya zaten gerekenleri söyledik. Yargı da gereğini yapıyor. Biz de parlamentoda gereği neyse onu yapacağız." Türkiye'de parlamentoyu da, yargıyı da tek bir adam yönetiyor. Alın size parlamenter sistem, güçler ayrılığı, yargının bağımsızlığı falan filan!

Bir "çakıl taşı", bir "metre karelik toprak"

BDP eş başkanı Selahattin Demirtaş'ın Şemdinli'de 400 kilometre karelik bir alanın PKK kontrolünde olduğunu söylemesi üzerine Tayyip Erdoğan hop oturup hop kalktı. Oysa durum gerçekten çok ciddi. PKK Şemdinli'de bir tepeye bayrak diyor. Türk Silahlı Kuvvetleri bu bayrağa karadan erişip

onu kaldıramadığı için helikopterler dağı taşı dövüyor! Beytüşşebap'ta ordunun zırhlı aracı PKK militanlarının ölümlerinin yanı sıra, önünde PKK bayrağı taşıyor! Aynı ilçede halk yürüyüş yapıyor, askeri lojmanların önüne asılı Türk bayrağı topatılıyor! PKK, ilk taarruzundan bir buçuk ay sonra hâlâ Şemdinli kırsalında yol-

larda araç kontrolü yapıyor! Erdoğan'ın Tansu Çiller'le benzerliği çarpıcı. Bugün kontrgerilla vahşetinin başı herkesin aşağıladığı o hanımefendi, o zaman "Türkiye'nin verecek bir çakıl taşı bile yok!" sözleriyle ünlenmişti. Tayyip Erdoğan da "bir metre karelik toprak"tan söz ediyor. İşte size 20 yılda gelinen yol!

Sungur Savran

Batıcı-laik burjuvazinin hicreti

Nisan ayında *Gerçek*'teki köşemizde "Kumlar Yer Değiştirirken" başlıklı bir yazıda, Garanti Bankası ve NTV'nin sahibi Doğu Holding'in patronu Ferit Şahenk'in haşmetmeapları Tayyip Erdoğan'ın huzurunda başını yerlere kadar eğdiği bir resmin eşliğinde, Türkiye burjuvazisinin AKP hükümetiyle ilişkisinde yaşanmaya başlayan toprak kaymasına dikkat çekmeye çalışmıştık. Ramazan ayı bu bakımdan çok verimli bir laboratuvar oldu.

Hürriyet'in ekonomi sayfalarında iki yazar, Gila Benmayor ve Vahap Munyar, amaçları bu olmasa da, sınıf sosyolojisi bakımından yararlı bir iş yapıyorlar. Burjuvazinin hayatının dar anlamda ekonomik olmayan yanlarına da sık sık yer veriyorlar. Onların amacı, hani nasıl derler, "PR", yani "halkla ilişkiler" ortamları yaratarak gazetenin reklam gelirlerini arttırmak. Ama bunu yaparken bize de güzel tablolar sunuyorlar.

Aynı zamanda ekonomi servisinin yöneticisi olan Munyar, bu Ramazan ayında Türkiye burjuvazisinin Batıcı-laik kandaşının İslam ile kucaklaşmasından örnekler sundu. Örneğin, küçük büyük bütün sermayedarları çatısı altında toplayan yarı-resmi bir kuruluş olarak büyük önem taşıyan TOBB'un Yönetim Kurulu'nun 15 üyesinden 12'si umreye gidiyor (*Hürriyet*, 18 Ağustos 2012). Mazeret, İslam Kalkınma Bankası ve İslam İşbirliği Teşkilatı ile görüşmeler yapmak. Ama asıl büyük atılım, hazretlerin Mekke ve Medine'de dini

vecibelerini yerine getirmeleri.

Tabii, aralarında AKP'nin sevgilisi olan Başkan Rifat Hisarcıklıoğlu ile İstanbul Ticaret Odası Başkanı Murat Yalçıntaş gibi, zaten İslamcı burjuvazinin saflarından gelen (Yalçıntaş) veya uzun zamandır oraya intisap etmiş (Hisarcıklıoğlu) şahsiyetler var. Ama 12 kişiden beşi umreye ilk kez gidiyor. Onların arasında da Batıcı-laik sermayenin geleneksel kalesi İstanbul Sınayi Odası'nın başkanı, eşi CHP milletvekili olan Tanıl Küçük ile İslamcılığın hiçbir zaman hakim konuma yükselemediği Trakya'nın Edirne'sinin Ticaret Borsası başkanı Mustafa Yardımcı var. Munyar'ın haberinde koskoca bir kutu ile öne çıkarılan mesele ise, kendi deyimiyile eskiden "küp gibi" için Edirneli Yardımcı'nın rakıyı bırakması. Sabah namazını da düzenli kılıyormuş artık. Belki biraz da fazla kilo larını vermek içindir.

Peki neden bu "hicret"? Onu da Yardımcı'nın ağızından dinleyelim. Mescidi Nebevi'de 600 bin kişiyle birlikte iftar yaparken şöyle hissetmiş Yardımcı: "Dünyanın her köşesinden zengini, yoksulu tüm Müslümanların bir arada iftar yapması bambaşkaydı." Zengin ile yoksulu, burjuva ile işçiyi böyle hayali bağlarla birbirine bağlayan bir şey nasıl reddedilir? Bizim aklımız nerede imiş bugüne kadar? Lütfen 600 bin kişinin hepsi TOBB heyetinin kaldığı "Kabe manzaralı Hilton Oteli"nde kalabiliyor muymuş diye sormayın! Üstelik tek avantaj bu değil. İslam alemi dediğin

dünya bir milyar candan oluşuyor. İftar demişken, sahi bunlara neden gıda ürünü satmamalı? Edirneli Yardımcı, 600 bin Müslümanı yemek yerken görünce esinlenmiş anlaşılabilir, İslam İşbirliği Teşkilatı ile görüşmede İslam Gıda Federasyonu konuşturulurken bir de İslam Ülkeleri Emtia Borsası teklif etmiş. Yakında Nişantaşı'nda "helal et" levhaları huzur ederse şaşırmanın!

Vahap Munyar, haberi "Allah umre ve yaptıkları ibadetleri kabul etsin" diye bitirmiş. Zannedersiniz *Hürriyet* değil de *Zaman* gazetesi!

Anlaşılabilir dini ibadet alanında yeni bir sosyete oluşuyor. Munyar bir başka haberinde de (başlık "Müslüman zengin olsun, kâfire muhtaç kalmasın", *Hürriyet*, 19 Ağustos 2012) bir Kadir gecesi "tespih namazı" öyküsü anlatıyor. Üslup tam tamına sosyete dedikodu dergilerinin "kimler yoktu ki?" tonunu taşıyor. "Fıratpen'in patronu Nevzat Demir" diye başlayan uzun bir kapitalistler listesi, namazın kadrosu olarak sayılıyor. Fıratpen patronu şöyle demiş: "Allah'ın son peygamberi neden tüccar bir aileden, ticaret erbabından seç-

tiğini hiç düşündün mü?" Anlaşılabilir henüz yüzyıllar ötede olan kapitalizmin hayırlı bir şey olduğunu kullarına anlatmak için! Aynı haberin içindeki bir kutuda, bir de sosyete sahur modası gelişmekte olduğunu öğreniyoruz: Moda'daki pek İslami adlı "Doubletree by Hilton" Oteli'nde kurulan sahur sofrasına Başmüzakereci Egemen Bağış da konuşmacı olarak davet ediliyor. Sabah dört buçukta menüde Avrupa Birliği'nin krizi!

Hürriyet gazetesinde son dönemde yeni bir yazar var. AKP yanlısı Hüseyin Yayman, Tayyip Erdoğan'a "yağ yapma" teriminden başka hiçbir şeyin betimleyemeyeceği yazılarda övgüler düzüyor. Yani, "Kumlar Yer Değiştirirken"den bu yana Türkiye'nin Batıcı-laik burjuvazisinin Erdoğan'a desteği gözle görülür biçimde artıyor. Ama belki daha da önemlisi, bu burjuvazi nihayet aslına dönüyor: Müslümanlığı keşfediyor, İslam'ın kendisine sınıf çıkarları açısından nasıl yarayabileceğini fark ediyor, yeni bir ideolojik konuma doğru "hicret" ediyor. Allah kabul etsin!

Batı Kürdistan'dan elinizi çekin!

Temmuz ayının sonlarında, Suriye'nin Kürt bölgelerinde bulunan kentlerin yönetimini eline alarak özerk bir Batı Kürdistan oluşturma yolunda ilk adımları atan Kürt Yüksek Konseyi ve onun en içindeki en güçlü parti olan Partiya Yekîtiya Demokrat (PYD-Demokratik Birlik Partisi), gerek Esad rejiminin, gerekse Türkiye devletinin çeşitli oyunlarıyla karşı karşıya kalıyor, varlığını kendi gücüne yaslanarak sürdürmeye çalışıyor.

Eylül başında Kamışlı'da (Qamishlo) ve bazı başka kasabalarda Suriye ordusunun güçleri Kürt gençlerini askere almaya kalkışınca, Batı Kürdistan halkının kendisini ve yeni kazanılmış haklarını savunmak amacıyla kurulmuş olan Yekîneyên Parastina Gel (YPG) milisleri Suriye askerlerini tutukladı, ama karşılıklı anlaşmayla her iki taraf da tutukluları serbest bıraktı. Daha sonra Beşar Esad'ın zalim kardeşi General Maher Esad komutasındaki bazı birliklerin Suriye Kürdistanı yönüne hareket ettiği söylentisi çıktı, ama bu doğrulanmadı. Bütün bunlar, Esad rejiminin yeni özerk yapıdan memnuniyetsiz olduğunu, bu yüzden Batı Kürdistan'ın gücünü sınıyor olabileceğini düşündürüyor.

Esad rejiminin memnuniyetsizliğinin kaynağını, PYD'nin Suriye muhalefetine karşı ince ayrımlara dayanan tavrı oluşturuyor olabilir. PYD eşbaşkanı Salih Müslim, Özgür Gündem gazetesine verdiği demeçte (6 Eylül 2012), Kürtleri Suriye devriminin bir parçası olarak gören

muhalefet güçleri ile Suudi Arabistan ve Katar'ın desteklediği, Hatay'da konuşlanmış ve Kürtleri düşman gören güçleri birbirinden kesin hatlarla ayırıyor. Bu da tam tamına Suriye'deki mücadelede devrim ile Vahhabi karşı devriminin iç içe yürüyor olduğu olgusunun bir izdüşümü. İşte, PYD'nin emperyalizmin kontrolündeki karşı devrimci Suriye Ulusal Kon-

seyi-Özgür Suriye Ordusu (SUK-ÖSO) güçleriyle değil, ama Suriye devriminin güçleriyle yakın durması, Esad rejiminin memnuniyetsizliğini açıklayan faktör olabilir.

Öte yandan, Afrin'de sınırı kontrol eden YPG milislerinin SUK-ÖSO bağlantılı üç kişiyi gözaltına alması da, Sa-

lih Müslim'in isim vererek anlattıkları da, Türkiye devletinin, çeşitli ajanları ve provokatörleri aracılığıyla bölgeyi karıştırmaya çalıştığını ortaya koyuyor. Batı Kürtleri, iki gerici güç arasında kendilerini özgürlüğe taşıyacak uzun ince yolda yürürken Türkiye işçi sınıfı ve sosyalist hareketinin desteğini hak ediyorlar.

Lev Trotskiy Yaz Kampı başarıyla tamamlandı

Daha kalabalık, daha örgütlü, daha bilinçli, daha proleter bir

Bütün yaz boyunca örgütlü olduğu bölgelerde Lev Trotskiy'nin eserlerini bugünün mücadelesine kılavuzluk etmesi amacıyla okuyan, tartışan DİP militanları, dostlarıyla birlikte, bu çalışmalarını hep birlikte daha da ileri taşımanın heyecanı ile 29 Ağustos'ta Dikili'de bir araya geldi. Ve bu tartışmaların yoğunlaştırıldığı, hatta gündüzlere sığmayıp gecelere taşındığı dolu dolu beş günü birlikte geçirdi.

Lev Trotskiy Yaz Kampı'nı en başından itibaren "bir işçi enternasyonalizmi şöleni" olarak andık. Enternasyonalizmi, bizim için sadece uluslararası dayanışmayı ya da bir anlayışı ifade etmiyor. Pratikte enternasyonalizmi hayata geçirmek, dünya devrimi yolunda mücadele ederken hedefe ulaşmamızı sağlayacak en önemli aracın, bir dünya partisinin inşa edilmesi görevini de

omuzlarımıza yüklüyor. Kış aylarında düzenlediğimiz Mariano Ferreyra Enternasyonalizm Kış Kampı'nda her bir DİP militanının, kendisini, aynı zamanda kardeş partilerimizin oluşturduğu DEYK'in de (Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu) militanı gibi hissetmeleri gerektiğini vurgulamıştık. Lev Trotskiy Yaz Kampı, İtalya, Yunanistan, Danimarka, Rusya ve Kıbrıs'tan yoldaşlarımızın katılımıyla DİP militanlarının bu duyguyu her an hissettikleri bir faaliyet oldu.

Oturumların ardından geceleri düzenlediğimiz film gösterimi, tiyatro, müzik, ateş başında eğlenceyi içeren aktivitelerimize Ege Denizi'nin diğer yakasında faşizme karşı yürütülmüş mücadelelere adanmış bir şarkıdan esinlenerek "Ege Denizi Kararınca" adını verdik. Siyasi eğitimler sırasında

kampa uluslararası katılım sağlayan yoldaşlarımızla çeviriler vasıtasıyla anlaşırken, Ege Denizi kararınca marşların, şarkıların, müziğin evrensel dili, çevirileri gereksiz hale getirdi, serin Ege akşamlarında yanan kamp ateşi ile birlikte içimizi ısıttı.

Lev Trotskiy Yaz Kampı, her şeyi planlı bir şekilde kolektif olarak hayata geçirdiğimiz bir faaliyet oldu aynı zamanda. Toplantı mekânlarımızı, kardeş partilerimizin bayraklarıyla, Ekim Devrimi'nin iki büyük önderi Trotskiy ve Lenin'in, Arap Devrimi'nin kıvılcımını çakan Buazizi'nin, Arjantin'de henüz 23 yaşındayken demiryolu işçilerinin eyleminde sendika bürokrasinin bir çetesi tarafından öldürülen Mariano Ferreyra'nın, Tahrir'de militanca mücadele eden kadınların, burjuva devleti tarafından cezaevine kondukları

için şimdilik aramızda olmayan Servet ve Ali yoldaşlarımızın resimleri ile donattık. Geleceğin devrimci militanları olacak kampın minik katılımcılarına hep birlikte baktık. Kamp boyunca katılımcılar için esprili bir dille hazırlanan, günlük kamp gazetesi Hakikat sayesinde sabahları kahvaltı sırasında gazete okuma keyfine doyum olmadı. Gazeteyi hazırlayanlar kadar Hakikat'in haberlerine konu olanların da emeklerini anmak gerekir. Resim atölyesinde devrimci önderler Marx, Lenin, Trotskiy ve Rosa Luxemburg'un yanı sıra Mariano Ferreyra'nın da portreleri yapıldı ve tüm katılımcılara hediye edildi. Çocuklar da unutulmadı tabii ki, Lev Trotskiy Yaz Kampı'nın adına uygun olarak küçük yoldaşlarımıza hediye edilenler Gözlüklü Şirin resimleriydi...

daha yüksek katılımıyla Lev Trotskiy Yaz Kampı sadece niteliksel olarak değil, niceliksel olarak da büyüyordu. DEYK' ten katılımları ve işlenen konuların enternasyonal karakterde olduğu taşıdı. Kampa katılanların katılımında kol işçileri de vardı. İki bölüm halinde "işçi mücadeleleri" boyuncu sınıf çalışmaları sadece partimizin bilgi, paylaşımı ile yapıldı.

Şimdi Devrimci Yaz Kampı'ndan aldığı deneyimlerle yeni bir mücadele başlatıyor. Daha güçlü, daha bilinçli bir mücadeleyle mücadele hazırlamak için yürüyor.

DİP'in önceki yaz kamplarına göre

Her kampımız bir birinden daha güzel geçiyor. İşlerin kolektif yapılması, toplantıların verimliliği, ateş başında çekilen dostluk yoldaşlık halayı... Kamp bittikten sonra Adana'ya döndüğümde üç gün işime adapte olamadım. Tüm yoldaşlarımı şimdiden çok özledim iyi ki Devrimci İşçi Partisi var ve ben iyi ki bu partideyim herkese kolay gelsin mücadelesinde.

Adana'dan bir sağlık emekçisi

Yaz kampımızda kurulan resim atölyesi sayesinde komünist önderlerimiz Marx, Lenin, Lev Trotskiy, Che ve Rosa Luxemburg'un ve Arjantin'de PO (İşçi Partisi) militanı, henüz 23 yaşındayken işçilerin gerçekleştirdiği bir grevde sendikal bürokrasinin kanlı çetesiyle katledilen Mariano yoldaşımızın resimlerini yaptık. Yunanistan, Danimarka, İtalya, Rusya ve Kıbrıs'tan gelen yoldaşlarımızı yaptığımız resimlerle onore etmek beni de mutlu etti. Pablo Picasso'nun bir sözü vardır: 'Hayal ettiğiniz her şey gerçektir' der. Kanımca bir hayalim gerçek oldu. Mutluğun resmini bu işçi enternasyonal şöleninde birlikte yapmış olduk.

Muğla'dan bir öğrenci

Hem seminerleri hem de serbest zaman aktiviteleriyle gerçekten dolu dolu geçen bir kampı. Uluslararası katılımcılarıyla da çok bilgilendirici ve uzun seminerler geçirdik. Oradaki dayanışma ve birlikteliği hissetmek güzeldi. Bu birlikteliğin bir parçası olduğum için mutluyum.

İzmir'den bir liseli

"(...)Biz ne mükemmel dostlarınız ki kelimesiz ve yazısız anlaşırız...

Merhaba, çocuklar merhaba cümleten..."

Nâzım Hikmet bir şiirinde böyle diyor. Ben de diyorum ki:

Biz ne mükemmel yoldaşlarınız ki kelimesiz ve yazısız zaten anlaşırız amma

"eğitim"li ve "tartışma"lı da muazzam anlaşırız

Teşekkürler yoldaşlar

Teşekkürler cümleten!

Adana'dan bir genç işçi

Hanginiz unuttu mavis gözlerinin kolları, ya Franco'nun seyen ve coşkuyla ağzını, hanginiz Ali bakmadınız o yaşta peki ya Katerina'nı bilmeyen sabrına, şuna, sağlıklı bedeni Aziz'in mutluluk sağlığını gibi misal tım. Burjuvanın zindan fabrikama dönünce için deydim artık ş Çamurla da dolu kadar boğsa da d kındı nefes alınca rini daha karaya ta Umutsuzluğa yer y rileri daha vardı. De daha oldu", evet biliyorum, mücadele nimle beraber bu bir köşesinden zorlu şan güçlü insanlar

İstanbul'dan

Kampımız beş gün boyunca sabah gün doğumundan akşam Ege denizi kararınca kadar her anıyla dolu dolu geçti. Rusya'dan, İtalya'ya, Yunanistan'dan, Danimarka'ya uluslararası katılımcılarıyla tam bir enternasyonal şölen gerçekleşti. Güncel politik tartışmalar ve geçmişten aktarılan deneyimlerle her birimiz çok şey öğrendi. Tüm bunlardan yola çıkarak hedefimiz bir daha anımsandı Dünya devrimi için mücadeleye devam!

Antalya'dan bir üniversite öğrencisi

Yaz kampı

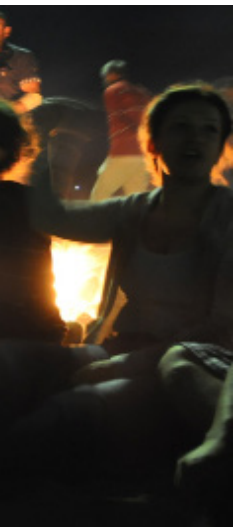
la geçen Lev Trotski-
ce niceliksel değil
bir ilerlemeyi yansı-
yoldaşların yoğun
konular, kampın en-
erini bir üst düzeye
lanların sınıfsal bi-
rinin lehine bir artış
alinde düzenlenen
seminerleri, tüm yıl
nasında yoğunlaşa-
birikim ve deneyim
bir hazırlıktı.

İşçi Partisi, Yaz
enerji, güç ve moral-
e dönemine atılıyor.
işçi ve daha bilinçli
devrimlerin zaferini
üyüşüne devam edi-

yerellerden gelen
m için çok olumlu
görmek gerçekten
günlerde "Bir işçi
Yaz Kampı"ni iş-
beraber gerçekleş-
et görmüş oldum.
n bir turizm işçisi

u Savas'ın Ege'nin
kızıla döndüğü an-
n kocaman gülüm-
şarkılar söyleyen
Abramson'a gıpta ile
aki beynin işlitsina,
n bitmek tükenmek
Jette'nin dik duru-
enine ve dikkatine,
çan enerjisine? Git-
niz? Ben başkalaş-
cirlerini tekrar takip
e mutsuz olmadım.
sınıf kardeşlerimin.
olsa, çıkılmayacak
üzen bizi, hala yak-
ak yere yüzmek. Bi-
aşımak mümkündü.
oktu. Benim gibi bi-
erler ya "bir kapımız
r kapımız daha var
enin kapısı bu. Be-
kapıyı görmediğim
ayan, açmaya çalı-
var.

an bir metal işçisi

Lev Trotskiy, yaz kampında da öğretmeye ve tartıştırmaya devam etti

2012 Lev Trotskiy Yaz Kampı, koca bir yazı özellikle bu kamp için okuma ve hazırlıkla geçiren bütün DİP militanlarına, dostlarına ve yerli-yabancı bütün konuklarına beş gün boyunca demim yerindeyse "beyin fırtınası" yaşattı. DİP militanları ve dostları, yaz boyunca Trotskiy'nin Marksist teoriye devrimci pratiğin ışıklı yolundan geçerek miras bıraktığı önemli yapıtlarından *Sürekli Devrim*, *Marksizmi Savunurken*, *İhane-te Uğrayan Devrim* ve *Faşizme Karşı Mücadele*'yi okumuş ve bölgeler ölçeğinde tartışmıştı. Kamp, tam da bu çerçevede geçti. DİP'liler, bu miras sayesinde berraklaşan devrimci Marksist ilkelerin ve muazzam teorik birikimin kılavuzluğu doğrultusunda, güncel politik durum ve görevlere dair tartışmalar da yaptılar. Kamp, Rusya, İtalya, Yunanistan, Danimarka ve Kıbrıs'tan enternasyonal katılım sayesinde "bir işçi enternasyonalizmi şölenine" dönüştü.

Kampın siyasi programı dört ayrı konuyu içeriyordu. Bunlardan biri yazın devamıydı: Trotskiy eğitimi. İkincisi, onun uzantısı olarak görülebilecek ve yabancı konuklarımızın varlığından yararlanılarak oluşturulmuş, enternasyonalizmin Trotskiy sonrasındaki serüvenini ele alan sunumlar. Üçüncüsü, dünyanın, Ortadoğu'nun, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın güncel gelişmeleri. Ve nihayet, DİP'in işçi sınıfına yönelmesinin bir ifadesi olarak işçi sınıfı içinde çalışmaya ışık tutacak seminerler.

Kampın açılış konuşmasını Levent yoldaşımız yaptı. Hem kampın amacını anlattı, hem de Trotskiy'nin yaz boyunca okuduğumuz yapıtlarından çıkan dersleri bir sentez halinde özetledi.

Tartışmalar Şiar Rişvanoğlu yoldaşımızın Trotskiy'nin devrim tarihindeki yeri ve önemini anlattığı sunumuyla başladı. Lenin'den sonra onun teori ve pratiğini devam ettiren Trotskiy'nin mü-

cadelesi ve devrimci eylemliliği, Trotskizm olarak bilinen devrimci Marksizmin güncel misyonu ve bu hususlara ilişkin Stalinist, anti-Leninist tahrifatlar ile Lenin ve Trotskiy arasındaki örnek yoldaşlık ilişkisi tartışıldı.

İkinci gün ise, sabah oturumunda Sungur Savran yoldaşın sunumunda, ilk olarak Lenin ve Trotskiy arasındaki politik ilişki incelendi. İki büyük önderin, devrimci mücadele ve Marksizm'i kavrayış bakımından farklı ve ortak yanlarının irdelendiği tartışmanın ardından Lev Trotskiy'nin *Marksizmi Savunurken* adlı çalışmasının satırları aralandı.

Öğleden sonraki oturumda işçi seminerlerinin ilkiyle devam edildi. "Türkiye'de İşçi Sınıfı Mücadeleleri ve Sendikalar" konulu seminerde, yoldaşlarımız Armağan Tulunay, Sungur Savran, Mustafa Kemal Coşkun ve Mert Kükrer konuşmacıydılar. Özellikle Türkiye tarihinde kilometre taşı olmuş Kavel Grevi, Paşabahçe Direnişi ve 15-16 Haziran Ayaklanması gibi işçi mücadelesi deneyimlerinin tartışıldığı sunumlara partililer heyecanlı bir katılım gösterdi.

Aynı gün yapılan üçüncü oturumda Mert yoldaşımız, "Siyasi Durum ve Görevlerimiz: Türkiye, Batı Kürdistan, Ortadoğu" başlıklı sunumunda, DİP'in genel olarak Ortadoğu'ya, özel olarak Arap devrimine ilişkin tahlillerini aktararak, Suriye'nin ve Kürt özgürlük hareketinin bölgedeki özgül koşullarına değindi. Sunumda, Kürt halkının mücadelesinin yalnızca Batı Kürdistan'da değil, Türkiye'de de bir devrimci durum ortaya çıkardığı tespitine yer verildi.

Kampın üçüncü gününde yapılan ilk oturumda konuşmacı olan Yunanistan Devrimci İşçi Partisi (EEK) Genel Sekreteri Savas Mihail-Matsas, "1945'ten DEYK'e (Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu) devrimci Marksist hareket" başlıklı bir su-

num gerçekleştirdi. Savas, bir yandan IV. Enternasyonal'in gücüne ve önemine dikkat çekerken, diğer yandan bugün hareketin bölünmüşlüğü'nün tarihsel köklerine ilişkin saptamalarda bulundu. DEYK'in farklı geleneklerden gelen örgütleri devrimci Marksist program ve devrimci sınıf savaşında birleştirdiğini belirtti.

İkinci oturumun konuşmacısı, Rusya Komünizm Partisi Leningrad Politbüro üyesi 85 yıllık çınar Yosif Abramson ise, Stalin dönemi bürokrasisinin gerici uygulamalarından Moskova Duruşmaları'na kadar Sovyet bürokrasisinin sicilini gözler önüne serdi ve Sovyetler Birliği'nin yadsınamaz ekonomik, bilimsel, sosyal gelişmesinin bürokrasiye rağmen başarıldığı, bu gelişmenin Ekim Devrimi'nin yarattığı enerjiye bağlı olduğunu tespitini yaptı.

Oldukça ilginç ve sıra dışı olan üçüncü sunumun konuşmacısı ise EEK Merkez Komitesi üyesi, psikiyatri uzmanı, Yunanistan Akıl Sağlığı Sendikası'nın aktif üyesi ve Yunanistan'ın en büyük bağımlılıkla mücadele ünitesinin sorumlu olan Katerina Matsas'tı. Matsas, uyuşturucu bağımlılarına yönelik uyguladıkları alternatif tedavi yöntemlerini anlattı; uygulanan sosyal özgürleşme pratiğine dayalı tedavi ile bu gençlerin kapitalist sisteme karşı da mücadele ettiklerini ifade etti.

Yaz kampının dördüncü gününde, "1945'ten DEYK'e devrimci Marksist hareket" başlıklı oturumların ikincisinde İtalya'daki Komünist İşçi Partisi (PCL) Yürütme Komitesi üyesi Franco Grisolia, IV. Enternasyonal geleneğinin, kuruluşundan bugüne nasıl geldiğini, bazı bileşenlerinin ne gibi dönüşümlere ve yozlaşmalara uğradığını anlattı ve sonunda DEYK'in önemine, gücüne ve tarihsel misyonuna vurgu yaptı.

"Akdeniz Havzasında Sürekli Dev-

rimin Olanakları" başlıklı ikinci oturumda ise EEK'ten Matsas, PCL'den Grisolia, Kıbrıs'taki Yeni İnsan-Neos Anthropos'tan (Devrimci Marksist Fraksiyon) Aziz Şah ve DİP'ten Sungur yoldaş, Avrupa'daki krizi, devrim olanaklarını ve Arap devriminin devam eden etkisini, yani bir bütün olarak Akdeniz havzasının devrimci dinamiklerini tartıştılar. "Avrupa Devriminin Olanakları" başlıklı son oturumda, DEYK'in Danimarka örgütünün ve ülkenin Bira İşçileri Sendikası'nın üyesi olan Jette Kromann, Avrupa krizine ilişkin saptamalar yaptı ve geçiş programı kapsamında önerilerde bulundu. Abramson Yoldaş ise İzlanda ve Rusya'daki duruma ilişkin tespitlerde bulundu.

Kampın son günündeki son oturum, işçi seminerlerinin "Örgütlenme Deneyimleri" başlıklı ikincisi idi. Bu oturumda; halihazırda mücadeleleri devam eden THY işçilerinden Birol arkadaş, geçmişte Adana Sasa işçisinin önderlerinden olan Hasan ve Kemal yoldaşlar, Aras Kargo direnişçisi Birol yoldaş, grev pratiklerini ve hem patronlara, hem de sendika bürokrasisine karşı vermiş oldukları mücadele deneyimlerini aktardılar.

Özellikle uluslararası konuşmacıların renkli ve dinamik sunumlarını, katılımçıların yoğun katkı ve sorularıyla zenginleştirdiği oturumların tamamı, çok ciddi ve nitelikli birer tartışma platformuna dönüştü ve son derece verimli oldu. O kadar ki; bazen gece 12'lere varan tartışmalarda dahi tempo bir an olsun düşmedi, zaman zaman sert tartışmalarla, zaman zaman esprilerle, anekdotlarla daha da ilgi çekici hale geldi. Bu tablo bize, kampın amacına ulaştığını ve DİP'i bir adım daha ileri taşımak için ciddi bir manivela görevi gördüğünü gösteriyor.

Leyla Edip

Neoliberal bir suç olarak kentsel dönüşüm

Emekçilerin yaşam koşullarını barbarca belirleyen kapitalizm, kentsel mekânları da kendi ihtiyaçlarına göre yeniden üretmek için çelişkilerinin üstesinden gelmeye çalışıyor. Kentsel dönüşüm politikaları da bu kapsamda, kapitalistlerin, her şeyi metalaştırma ve "krizleri fırsata çevirme" manevrasının bir parçası. Burjuvazi özellikle kriz dönemlerinde, mali çöküşlerin üstesinden gelmek için, kentsel yaşam alanlarının doğasını, tarihini, kültürel değerlerini talan ediyor. Bunun araçlarından biri olan ve 1929 Ekonomik Buhranı'ndan beri uygulanan kent topraklarının menkulleştirilmesi yöntemi, taşınmazın sahipleri açısından, haklarının o bölgede kullanılmayıp belediyenin belirlediği bir başka yerdeki projeye yönlendirilmesi ya da kendilerine nakit olarak ödeme yapılması demek. Sermayenin uluslararasılaştığı neoliberal düzende, sanayi, ucuz iş gücünün olduğu daha uzak coğrafyalara kaydı için, kentler artık hizmet sektörünün yoğunlaştığı alanlar haline geldi. Bu değişim kentsel mekânların sermayenin ihtiyaçlarına göre yeniden düzenlenmesini gerektiriyor. Dolayısıyla tüm dünyada dolu dizgin devam eden kentsel dönüşüm projeleri uluslararası sermayenin iştahını kabartıyor. Öncelikle rant getirisi yüksek sahaların belirlenerek projelendirilmesi, bu parçalı mülkiyetin kent yoksullarından sermayeye devri ve bunun maliyetinin hesaplanması süreci yürütülüyor. Tabii ki bunun hukuku yaratılarak. Mekâna bir değer biçiliyor, fakat orada yaşayan emekçilerin bu yerlerin yenilenmesinden sonra kendilerinden talep edilecek miktarda parayı ödeme gücü olmadığı için hak sahipleri başka bir yere naklediliyor ve alışveriş merkezi, plaza vs. dikilebilecek bu yerler sermayeye peşkeş çekiliyor. Böylece, neoliberal politikaların temel süreçlerinden olan özelleştirme ve kuralılaşma, kentsel mekân yağmasında başrol oyuncularını olarak yerlerini kimseye kaptırmıyor.

Aslında kentsel dönüşüm masalıyla yeni tanışmıyoruz. Gecekondu mahallelerinin, "suç merkezleri" ilan edilerek yıkılmalarının meşrulaştırılmasına da, evsiz kalan çaresiz emekçilerin çıplak ayaklı çocuklarının önünde kendilerini dozerlerin önüne atmalarına da alışkınız. Güncel olarak ise AKP hükümeti ve tekeli burjuvazi, kentsel dönüşüm projelerini, emekçilerin mülk sahibi olduğu konutların afet riski taşımalarına dayandırıyor. Riskli ve hazine arazisi üzerine yapılmış binaları Toplu Konut İdaresi (TOKİ) devralıyor. Bu binalara o andan itibaren elektrik, doğal gaz ve su hizmeti verilmiyor. Bu yağma projeleri için AKP hükümeti tarafından tam yetkilendirilen TOKİ istediği gibi at koşturuyor. TOKİ özel şirket mantığıyla işliyor ama kent toprakları üzerinde mutlak yetkiye sahip. İsteddiği yeri daha doğrusu rantı yüksek yerleri kamulaştırıyor, projelendiriyor, "eskisini yıkıp yeni konut yapacağım" diyerek yurttaşlardan zorla taahhütname alıyor. Yeni yapılan konutun parasını ödeyemeyenler için TOKİ'nin çözümü "kredi vermek"! Emekçilerin bu krediyi nasıl ödeyeceği sorusu ise yanıtız. Yeni konutlar bitene kadar nerede oturulacağı da TOKİ'nin keyfine göre belirleniyor. İsterse kira yardımı yapıyor, istemezse yapmıyor, zorunluluk yok! Evleri ellerinden zorla alınan emekçiler, zaten işsizlikle, güvencesiz, kuralı çalışmayla boğuşurken bir de barınacakları yerlerden olup sokakta kalıyorlar. Bu kuralı el koymalara karşı davalar açılıyor elbet. Fakat atanan bilirkişiler zaten kendisi belediyelerle iş yapan, ticarethane haline gelmiş üniversitelerden olunca çıkan raporları siz düşünün.

Gerçek şu ki, emekçiler, kapitalizmin vaat ettiği işsizlik ve güvencesizlik ortamında, burjuvalar için "korkutucu" mahalleler olan, ev denilemeyecek barakalarla dolu, sağlıklı, alt yapısız yerlere mahkûm olmaya devam edecekler. Çünkü burjuvazi konut sorununu ancak, Engels'in dediği gibi "sorunu sürekli olarak yeniden ortaya çıkarmak bir şekilde" çözecektir. Dolayısıyla kentsel yaşam alanlarının emekçilerin ihtiyaçlarına göre düzenlenmesinin tek yolu, kent topraklarının kamulaştırılmasıdır. İşçi sınıfı iktidarında, mevcut mülk sahibi burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle, mesken olarak kullanılabilir yeterli bina zaten elde edilebilecektir. Esas ulaştırılması gereken nokta da budur.

Mısır

Devrime stepne bile yetti!

Mısır yeni bir döneme giriyor. Cumhurbaşkanlığı seçimini Müslüman Kardeşler'in adayı Muhammed Mursi kazandığında, Gerçek gazetesi bu adayın seçime girmesi yasaklanmış olan asıl adayın yedeği olduğu için halk arasında "stepne" olarak tanıdığını yazmıştı. Ne var ki, askeri yönetime bir tokat atmak için bu stepne bile yetti. Devrimin gücüyle devletin doruğuna yükselen Mursi, görevini devralmaz sabık diktatör Mübarek'in devrilmesinden (11 Şubat 2011) beri ülkeyi yönetmekte olan Yüksek Askeri Şura'ya (YAŞ) karşı sert bir çıkış yaptı. Böylece, devrimin ilk hamlesinde halledemediği bir sorun çözülmüş, Mısır, askeri yönetimi büyük ölçüde geride bırakmış oldu.

Muhammed Mursi, Ağustos ortasında, önce, Sinai Yarımadası'nda köktendinciler olduğu iddia edilen birtakım güçlerin 16 Mısır askerini öldürmesini vesile ederek ülkenin istihbarat örgütünün şefini görevden aldı. Hemen ardından daha da önemli bir adım attı. YAŞ'ın başında olan Savunma Bakanı Mareşal Tantavi'nin de görevine son verdi. Bu, bir dönemin sonu demek. Tantavi, 20 yıldan daha uzun bir süre boyunca Mübarek'in Savunma Bakanlığını yapmış biri. Yani eski rejimin devamlılığının, Mübarek'in feda edilmesi yoluyla askeri bir yönetimin muhafaza edilmesinin en belirgin sembolü idi. Üstelik, Tantavi'nin yanı sıra Genelkurmay Başkanı General Sami Enan ile üç kuvvetin komutanları da görevlerinden alındı. Yani YAŞ'ın prestiji ağır bir darbe aldı.

Yeni cumhurbaşkanı ordunun sadece prestijine değil, yasal gücüne de ciddi bir darbe vurdu, kendi yetkilerini ise genişletti. YAŞ, hemen seçimlerin arifesinde, 17 Haziran'da bir kararname çıkararak yeni seçilecek cumhurbaşkanının çeşitli alanlardaki yetkilerini sınırılıyordu. Mursi bu karamameyi iptal ederek YAŞ'ın bu alanlardaki tekeline ciddi bir darbe vurdu.

Yaskut, yaskut, hükm-ül asker!

Gerçek okuyucuları, Mübarek'in

devrilmesi sonrasında Mısır devriminin ana sloganının "Yaskut, yaskut, hükm-ül asker!" olduğunu hatırlayacaklardır. Yani: "Yıkılsın, yıkılsın, askeri yönetim!" Devrimin 11 Şubat ile cumhurbaşkanlığı seçimleri arasında, kitlelerin her sokağa çıkışındaki bu ana talebi şimdi dolaylı bir yoldan gerçekleştiriyor. Friedrich Engels, Avrupa'da 1848 devrimlerinin yenilmesine rağmen, eski rejimin birçok ülkede "devrimin tereke memuru" gibi davrandığını, yani mirasının taşıyıcısı haline geldiğini yazar. Mısır devrimi üstelik henüz yenilmiş bir devrim de değildir. Bu yüzden, devrimin baş talebi şimdi devrimin kararlı bir savunucusu olmayan bir yönetici tarafından yerine getirilmiştir. Mursi'nin bu adımı, kendi iktidarını sağlamlaştırmayı hedeflese de, Müslüman Kardeşler'in, kendisini onlarca yıldır baskı altında tutan ordudan bir intikamı gibi görülebilse de, son tahlilde devrimci kitlelerin iradesinin çarpık bir yoldan gerçekleşmesi olarak kavranmalıdır. Mısır'da politik devrim bir adım daha atmış, Mübarek'ten sonra orduyu da iktidardan indirmiş olmaktadır. Devrimin büyüklüğü, "stepne" olarak anılan yeni cumhurbaşkanının bile bu adımı atmasını olanaklı kılmıştır.

Mısır ordusu elbette koşulları uygun bulduğunda karşı saldırı-

ya geçebilir. Devrim cephesinin uyanık olması, kendi görevini "stepne"ye teslim etmemesi belirleyici olacaktır.

Mısır devrimi ABD'nin başına bela

Mısır politikası konusunda herhangi bir bilgisi olan herkes, ABD'nin bu ülkedeki esas aktarma kayışının ordu olduğunu bilir. Mısır devrimi bu yüzden ABD'nin bu ülkedeki hakimiyetinde önemli bir gedik açmış olmaktadır. Arap devriminin gerçekliğini yadsıyan, bu olayların "ABD'nin Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmesi"nin ürünü olduğunu iddia eden çevreler bir kez daha ayazda kalmıştır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden sonra Mısır'a giden ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, hem Mursi'yi, hem Tantavi'yi ziyaret etmişti. Sanki Mısır'ın iki başı varmış gibi! Şimdi başlardan biri düşmüştür. Bu, ABD'nin Mısır'da yepyeni bir strateji ve yepyeni ilişkiler yaratmasını gerektiriyor. Burada Müslüman Kardeşleri evcilleştirmek için Tayyip Erdoğan'a büyük rol düşecektir. Tabii o da ABD'den ödülünü bekleyecektir.

ABD Mısır devrimini dizayn etmemiştir. Mısır devrimi, ABD'yi dış politikasını yeniden dizayn etmeye zorluyor!

Hükümet Suriye'de iflasa doğru

Arap devrimi başladığından beri AKP hükümeti, emperyalizmle işbirliği içerisinde bu devrimleri kontrol altında tutmak için elinden geleni ardına koymuyor. Ancak Suriye'deki durumun bir kördüğüm haline gelmesi, hükümetin attığı her adımı giderek daha riskli hale getiriyor. Arap devriminin, Kürt halkının belli siyasi hakları elde etmeye yönelmesi gibi sonuçlar yaratması da hükümeti aşırı derecede sıkıştırmış durumda. Bütün bunlar, Türkiye'nin dış politikasını son derece kırılğan hale getiriyor. Türkiye burjuvazisinin kendi içindeki çatlaklar da yarayı derinleştiriyor.

Apaydın Kampı

Hükümeti sıkıştıran gelişmelerin başında elbette, Suriye Kürtlerinin özerklik atağı geliyor. Buna gazetemizde başka bir yazıda değiniliyor. Bunun yanı sıra Apaydın Kampı meselesi ön planda. Türkiye'de 80 binin üzerinde Suriyeli

mülteci kamplarda ve başka alanlarda tutuluyor. Apaydın Kampı, diğerlerinden, Özgür Suriye Ordusu'nun bir askeri ve lojistik üssü olması özelliği ile ayrılıyor. Dışişleri Bakanlığı, fiilen bu kampın sorumlusu durumunda. Bu kampta, ne Esad zulmünden kaçan Suriye halkı ne de Suriyeli devrimciler kalıyor. Kamp, varlığı emperyalizm, petrol kraları ve şeyhleri ile Türkiye'ye bağlı olan, adeta onların taşeronu gibi çalışan muhalif burjuva ordusunun bir üssü. Bütün

dünyanın bildiği bu gerçeği, hükümetin Suriye politikasının aleyhine kullanmak isteyen ana muhalefet partisi kampa girmeye çalıştı ama başaramadı.

Bu fiyaskodan sekiz gün sonra, yani kampa çeki düzen vermeye yetip de artacak bir süre sonra, hükümet partisinin başkanlık ettiği TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu kampa bir karşı-ziyaret gerçekleştirdi. CHP'lilerin boykot ettiği bu ziyarette, AKP milletvekilleri burada askeri faaliyet olmadığı sonucuna ulaştılar. Gereçekler çok komik: 40 derece sıcakta askeri eğitim yapılmamış, kamp yerleşim yerlerine yakınmış, kadın ve çocuk doluymuş vs. Savaş eğitimleri sadece üste değil sahada da yürütülür. Özgür Suriye Ordusu'na TSK tarafından dağlarda verilen eğitime ilişkin haberler yabancı ve yerli basında çıkmıştı. Kampta kadın ve çocukların ağırlıklı olması hiçbir şeyi değiştirmez. Bu bir kamuflaj da olabilir, sekiz gün içerisinde gerçekleştirilen bir değişim de. Havanın 40 derece olması ise tam anlamıyla saçmalık. 40 derecede inşaatlarda, tarlalarda, döner Alevinin karşısında ter dökken emekçilerin aksine kendisi iklimli odalara ve makam arabalarına almış olsa da, bu zatın Türk ordusunun 40 derecede yaptığı eğitimlerden haberi olma-

ması mümkün değil herhalde. 40 derecede eğitim yapılmasını bırakın, daha güneyde ve daha sıcak olan Suriye'de savaşın eğitimi değil gerçeği sürüyor. Ayrıca sen askeri danışman mısın insan hakları izleyicisi mi, ne anlarsın askeri eğitimden? Bu lafları edenin ya aklından şüphe edilir ya da milleti enayi yerine koyduğundan.

Kampa yerli basından sadece yarı-resmi Anadolu Ajansı alındı. Basının rolünü üstlenen, komisyonun MHP'li

üyeyi oldu. Bu kişi, kendisi Suriyelilerle konuşurken, tercümanın "kaş göz işareti" yaptığını belirtti. Ayrıca Özgür Suriye Ordusu'nun bir numaralı komutanı Riyad Esad'a komutan olup olmadığını da sormuş. Adam bütün dünyanın bildiği cevabı vermemek için bu manasız soru karşısında susmayı tercih etmiş. İçinden de "Kimlerle uğraşıyoruz ya?" demiştir. Bu sorunun komikliğinden de anlaşılacağı gibi, MHP, bile isteye hükümetin kampla ilgili gerçekleri örtme atağının parçası olmuştur. Hükümet ise panik içinde ayıbını kapatmaya çalışıyor.

Burjuvazide çatlak sesler ve halkın öfkesi

Batıcı laik burjuvazinin yayın organları, bir süredir hükümetin Suriye politikalarına savaş açmış durumdadır. Kürtlerin hak kazanımları, Suriye'de kimin elinin kimin cebinde olduğunun belli olmaması, ABD'nin Vaka-ı Tayyare (Suriye'de düşen Türkiye uçağı) sonrası çaldığı ofsayt düdüğü burjuvazinin batıcı kanadını çok rahatsız eden gelişmeler oldu. Hatta iş, Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun istifasını gündeme getirme noktasına vardı. Ancak boylu boyunca sürece dalan hükümetin buradan geri dönüş yapması çok zor. Bu, geçmiş politikanın işe yaramadığını kabul etmek olacaktır. Hükümet ülkeyi bir felakete sürüklüyor, belki de isteseler bile dönemeyecekleri bir noktaya varmak üzere. Halkın, başından beri hükümetin politikalarına çok mesafeli yaklaştığı biliniyordu ama bu politikaların sonuçları omuzlara binmeye başladıkça rahatsızlık öfkeye dönüşüyor.

Bu öfkeyi tepkiye dönüştürüp, Türkiye'yi emperyalizmin bekçi köpekliğinden kurtarmak devrimcilerin görevidir. Ancak bu, burjuvazinin içindeki muhalefete eklenmekle yapılamaz. Yapılması gereken, işçi sınıfının, bağımsız bir güç olarak ülkeyi felakete sürükleyenlere karşı harekete geçirilmesidir.

Levent Dölek

Trotsky'ın kılavuzluğunda IV'ün yeniden kuruluşu için ileri!

Geçtiğimiz yıl, BilinçLenin başlığıyla düzenlediğimiz eğitim çalışmaları ve yaz kampımızın ardından "örgütlenin!" demiş ve kolları sıvamıştık. 2012 Şubat ayında düzenlediğimiz Mariano Ferreyra Enternasyonalizm Kış Kampı'ndan geçerek geldiğimiz bir yılın sonunda "örgütlenin!" şiarını hayata geçiren DİP'liler, çalışmalarını daha bilinçli, daha örgütlü, sayıca daha kalabalık, daha işçi ve daha enternasyonal bir şölenle, Lev Trotsky Yaz Kampı'yla taçlandırdılar.

Yıl boyu mücadelemizi büyüttük, ileriye taşındık. Bu mücadele sınıf mücadelesidir. Tabii ki, bu mücadelenin karşı tarafı burjuvazi de boş durmadı. Bilinçlenin ve örgütlenin şiarını üniversiteye taşıyan, YÖK'e, paralı eğitime karşı DİP saflarında mücadele eden Ali ve Servet yoldaşlar hukuksuzca (ya da aynı anlamda olmak üzere burjuva hukukunca) tutuklandılar. Enternasyonalizmin kararlı savunucusu ve uygulayıcılarından Şiar Rişvanoğlu yoldaşımıza ise mahkemeler 2 yıl 4 ay 3 gün hapis cezası verdiler. Tüm bunların karşısında Lev Trotsky Yaz Kampı, devrimci Marksist ve enternasyonalist mücadelede kararlılığın simgesi oldu.

Bu yaz kampı daha büyük bir örgütlenme atılımının, sınıfla bağlarını kuvvetlendiren bir partinin ve enternasyonalizmi enternasyonalle hayata geçirecek devrimci bir pratiğin habercisi olmuştur. Lenin'in dediği gibi devrimci teori olmadan devrimci bir hareket olamaz. Bununla birlikte teori meselelerinin hızla entelektüel gezvelige dönüştürüldüğü bir coğrafyada yaşıyoruz. O yüzden, hep dikkatli olmalıyız. Nitekim Lev Trotsky'e adanmış ve öncesinde onun teorik yapıtlarının okunup tartışıldığı bir ortamda gerçekleşen yaz kampının, bu konuda çok iyi bir sınav verdiğini düşünüyorum.

Yunanistan'dan, İtalya'dan, Rusya'dan, Danimarka'dan ve Kıbrıs'tan gelen yoldaşlarımızla yaptığımız tartışmalar tek bir noktada odaklanıyordu: IV. Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu! Trotsky'e adanmış bir etkinlikte başka türlü de düşünülemezdi. Zira Ekim Devrimi'nin önderi, Kızıl Ordu'nun kurucusu Trotsky de hayatının en önemli işi olarak IV'ün kuruluşunu görmüştü.

Biz, kapitalizmin içine düştüğü büyük depresyonu sadece analiz edip, öngörüler yaparak bırakamazdık. Evet, kapitalizm mutlaka yıkılacak; devrimleri görüyoruz ve pek çoklarını daha göreceğiz. Ama bu devrimlerin zafere ulaşması kolay olmayacak. Bir kez daha insanlığın krizi proletaryanın önderlik krizi haline gelmiş durumda.

Kapitalizmin bir ayağı çukurda, emperyalist saldırganlık Irak'ta, Lübnan'da, Afganistan'da bataklığa saplanmış. Mısır'da, Tunus'ta devrim emperyalist surlarda koca delikler açmış. Akdeniz'in kuzeyinde işçi sınıfı ayakta. Emperyalist zincir en zayıf halkasından kırılacak. Kırılacak ama halkayı zayıf kılacak olan sadece burjuvazinin zaafı değil proletaryanın da siyasi gücüdür. Proletaryanın siyasi gücü de devrimci partiyle görülür.

Yeniden kurulacak IV. Enternasyonal ve onun ulusal seksiyonlarının inşası yolunda atılan adımlar sıklaşıyor. Fabrikadaki devrimci işçilerin, proleter devrimci gençlerin tüm DİP ve IV. Enternasyonal militanlarının omuzlarındaki yük de artıyor.

Gerçek
Devrimci İşçi Gazetesi
Devrimci İşçi Partisi'nin merkezî yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Gazetemizde yayınlanan yazıların tamamına, güncel gelişmelere dair makalelere ve partimizin eylem ve etkinlikleri ile ilgili haberlere internet sitemizden ulaşabilirsiniz. İnternet sitemizi takip edin, gerçeklerden günü gününe haberdar olun!

Sitemizdeki güncellemelerin e-posta adresinize gönderilmesini istiyorsanız e-posta grubuna dahil olabilirsiniz. Ayrıca Gerçek gazetesini facebook ve twitter'dan da takip etmeniz mümkün.

Gerçekgazetesi Net

@gercek_gazetesi

Şiar Rişvanoğlu

“Karikatür” olan İdris Naim Şahin değil, burjuva düzeninin ta kendisidir!

Sermayenin tarihi, savaşların, sömürünün, soykırımların, katliamların, cinayetlerin, sürgünlerin, yıkımların tarihi olduğu kadar, farklı bir okumayla, kendisine sözcü olarak seçtiği siyasi figürlerin “gaf”larının, “dil sürçmelerinin” de tarihidir. Tarihin hangi döneminde, dünyanın hangi coğrafyasında olursa olsun bu “gaf”lar ve “dil sürçmeleri” dikkatli okunduğunda aslında bir bütün olarak sermayenin olaylara, olgulara bakışını, yaklaşımını ve gerçek niyetini de ele verir. **Bu “gaf”ların altında aslında bir dünya, hatta bir dünya görüşü yatar.** O da; kendi varlığından, iktidarından ve ne pahasına olursa olsun kârdan başka bir şey düşünmeyen insanlık düşmanı burjuva anlayışının ta kendisidir. Bu anlayış, sosyal demokrasiden bugünün AKP’si gibi muhafazakâr yönetimlere, faşizme uzanan bir yelpazede kendisini döneme ve koşullara göre farklı biçimlerde ifade eder. Biçimi ne olursa olsun özü başta işçi sınıfı düşmanlığı olmak üzere, ulusal, cinsel ya da mezhepsel anlamda her türlü ezilen düşmanlığıdır. Yani, bugünün Türkiye’sinde işçi sınıfına, Kürtlere, kadınlara ve Alevilere düşmanlık.

Mevcut sermaye iktidarı AKP’nin en ırkçı, en pervasız, en cahil, en saldırgan figürlerinden olan (dikkat!) İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin’in bütün “gaf”larını ve “dil sürçmeleri”ni bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor. Yakın zamanda, Antep, İzmir, Erzincan, Didim gibi kentlerde Alevilere ait evlerin işaretlenmesi üzerine sarf etmiş olduğu: “Çocuklar yapmıştır” sözü bir “gaf” değil, sözcüsü olduğu iktidarın ve devletin Alevilere yaklaşımının somut örneğidir. Yıllardır ayrımcılığa tabi tutulan, yakılan, sürülen Alevilerle dalga geçmesine kurduğu bu cümlelerin aslı, muhtemelen söylenen yuttuğu ilk kelimesiyle beraber şöyledir: **“Bizim çocuklar yapmıştır.”** Hakikaten doğru! Tıpkı 2005’te Şemdinli’de Umut Kitabevi’ne bomba atarken yakalanan TSK mensubu bir provokatöre dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt’ın “İyi çocuktur, tanırım” diyerek sahip çıkması gibi. Ya da daha geriye gidersek, 12 Eylül darbesinden hemen sonra dönemin CIA Ortadoğu İstasyon Şefi Paul Henze’nin dönemin ABD başkanı Carter’ı arayıp: “Bizim çocuklar yaptı” demesi gibi.

Şahin’in korkunç Roboskî (Uludere) katliamından sonra söylediği: “Uludere’de ölenler olayın figüranıdır, kaçakçılık yapıyorlardı, ölmeselerdi yargılanacaklardı” sözlerini “gaf” olarak yorumlayan sağlıklı solumu liberallere sormak gerekiyor: Var mı bu sözlere ilişkin bir kınama, ya da bunun aksine bir açıklama? O yüzden siyasi iktidarıyla, ordusuyla bütün devlet kurumları özür dilemek

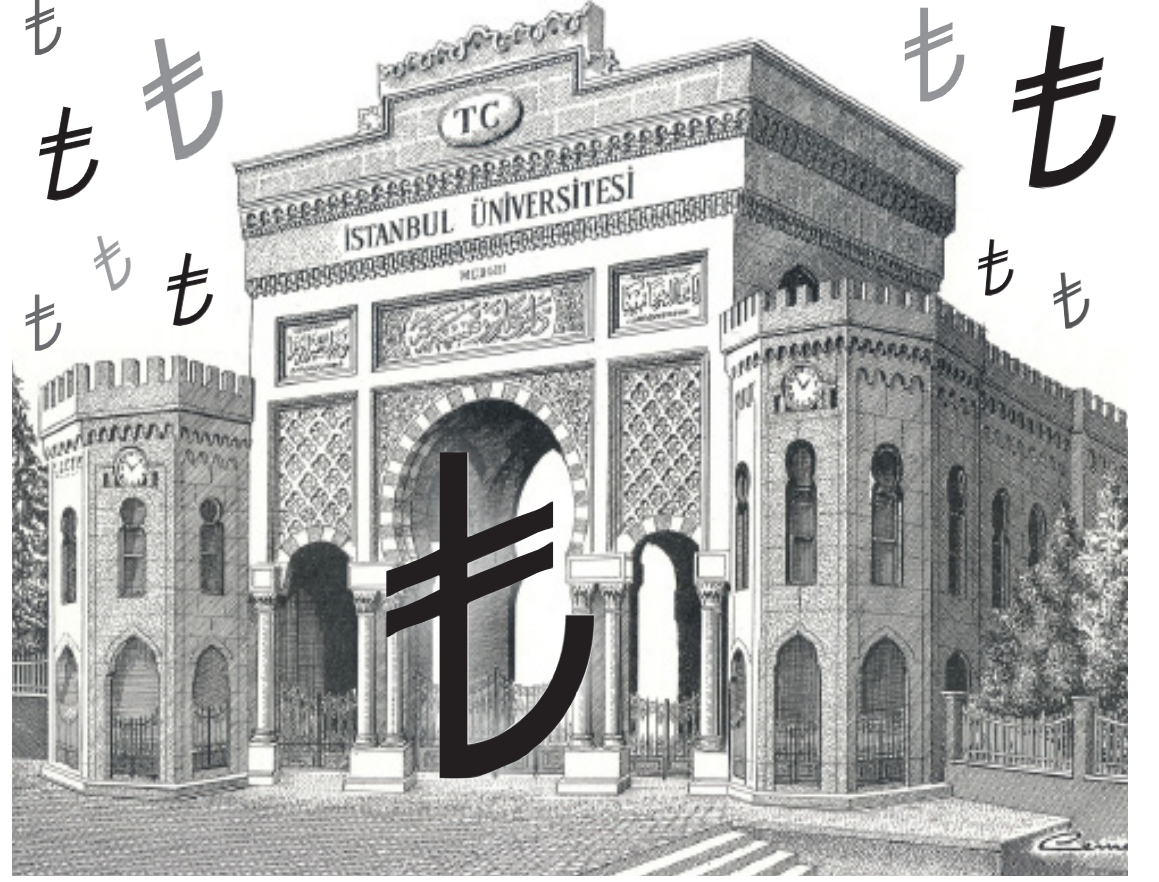
şöyle dursun, bedenleri paramparça edilen o çocukları neredeyse suçlu ilan etti. Benzer şekilde toplumsal olaylarda üstü üste ölümlere yol açan biber gazıyla ilgili “doğal”, “sağlığa zararsız” ve “kaliteli” sözlerini söyledikten sonra bir tek yetkili herhangi bir açıklama yaptı mı? Tam tersi, polis bu sözleri “Durmak yok, sıklmaya devam” şeklinde doğru anlayıp bütün gaddarlığı ile kullanmaya devam etti, ediyor ve edecek. Temmuz ayında Trabzon’da 1,5 yaşındaki F.E.B. hiç bir siyasi niteliği olmayan bir olayda babasıyla beraber maruz kaldığı için günlerce yoğun bakımda ölümlerle boğuşmuş, Ağustos başında Adana’da 11 yaşındaki M.A. olay yerinden geçerken yediği gaz dolayısıyla hayatını yitirmiş, Metin Lokumcu 2011’de Hopa’da katıldığı protestoda bu gazdan dolayı ölmüş, niceleri ağır derecede hastalanmış ne gam!

Sermayenin bu “seçkin” bakanı tıpkı onu oraya getirenler gibi her fırsatta insanları aşağılamayı marifet sayıyor. Hatırlatmak gerekirse, birkaç ay önce Erzurum’da kendisini gördüğüne sevindiğini belirten (ne ironi ama hem de AKP’li!) bir vatandaş: “Nereden bileyim sevindiğini, hadi bir takla at, oyna da göreyim” diyen de odur, bir çatışmada ölen insanlardan patates, domates ya da herhangi bir metayı sayar gibi: “Üç adet can kaybımız var” diye söz eden de. Çadırda kalan depremzedelere yine aynı dalgacı üslupla: “Sarayda oturuyorsunuz, kıymetini bilin” diyen de. **Taksim Meydanı’ndaki Hocalı Mitingi’nde, “Hepiniz Ermenisiniz, Hepiniz Piçsiniz” pankartlarının altında konuşma yapan da.**

Kuşkusuz onun en veciz sözlerinden biri: “Kürt sorunu diyorlar. Ben oralara çok gittim, arıyorum, bulamıyorum.” sözüdür. Burjuva yazarları dahi onun pervasızlığından, cehaletinden dem vuruyor ama Erdoğan’ından genelkurmay başkanına kadar devlet kademesindeki herkesin, sözde muhalefet CHP lideri de dâhil bütün sermaye politikacılarının bu söze uygun davranarak Kürt Sorunu’nu yok saydığını neden yaz(a)mıyorlar? Zaman zaman yandaş medya bile (Bkz. *Taraf* gazetesi) Şahin’i bir karikatür, bir sapma olarak sunuyor. Oysa karikatür olan Şahin değil, onun mensubu olduğu sermaye partisi, sermaye devleti, bir bütün olarak sermaye düzeninin kendisidir. Onun sergilemekte olduğu ırkçılık, ayrımcılık, pişkinlik, rahatlık, halka tepeden bakma, kabalık, cehalet, temsil ettiği sistemin hücrelerinde mevcuttur. Bütün bu pislikleri temizleme kudreti de sadece ve sadece işçi sınıfının ve ezilenlerin ellerindedir!

“Müjde” değil kazanım!

Bakanlar kurulu toplantısının ardından Başbakan yardımcısı ve Hükümet sözcüsü Bülent Arınç yaptığı açıklamada birinci öğretimde ve açık öğretimde harçların kaldırıldığını söylüyor ve ardından Başbakan Recep Tayyip Erdoğan’ın harçların kaldırılacağı “müjdesinin” bugün bir kararnameyle gerçekleştirildiğini ekliyor. Müjde mi? Ona “müjde” denmez kazanım denir! Harçların kaldırılmasının gündeme gelmesi bile öğrenci hareketinin yıllardır uğruna verdiği mücadelenin etkisiyle gerçekleşmiştir. Güneş balçıkla sıvanmaz. Siz bahşetmiyorsunuz biz kazanıyoruz!

Birinci öğretim ve açık öğretimde harçların kaldırılması elbette öğrenci hareketi için bir kazanımdır; ancak birinci öğretime oranla oldukça yüksek olan ikinci öğretimin ve uzaktan öğretimin harçlarının yerli yerinde duruyor olması bize mücadelenin devam etmesi gerektiğini gösteriyor. Üstelik Bülent Arınç bu konuda ikinci öğretimden alınan “**öğrenim ücreti**” olarak geçtiğini, bunun için ayrı kanun gerektiğini, gündemlerinde ise sadece “**öğrenci katkı payının**” kaldırılmasının olduğunu söylüyor. **Ne kadar da birbirlerinden farklı! O zaman bizden de size bir müjde! O kanunlar da değişir!**

Özellikle ikinci öğretimde okuyan öğrencilerin büyük çoğunluğu işçi - emekçi çocuklarıdır. Maaşlarına %4 zam yapılan, kıdem tazminatı hakkı elinden alınmak istenen işçilerin - emekçilerin çocuklarıdır. Gündüz çalışan, akşam iş yorgunluğuyla derslere gelenlerdir ve tüm öğrenciler gibi onların umudu da alacağı diploma sayesinde iyi bir iş sahibi olmaktır. Oysa ki bu umut artık bir efsaneye dönüşmüş durumda. Üniversiteler artan kontenjanlarla olsa olsa işsizliği gizliyorlar. İşçiye **“nasıl olsa çalışmak zorunda”** diye zam yapmayan patron gibi, Recep Tayyip Erdoğan’ın da yanlıgısı, umudunu bir kağıt parçasına bağlayan özellikle de çoğunluğunu işçi - emekçi çocuklarının oluşturduğu, gündüz bir işte çalışan, akşam ise **“sözde daha iyi bir iş”** için ders çalışmak zorunda olan ikinci öğretim öğrencilerinin isyan etmeyeceğini zannetmesidir. **İşte burjuvazinin sansar psikolojisi! Öğrenciler boğazlanacak tavuklar değildir! Üniversiteler ise gelecekte kanı emilecek tavukların yetiştirildiği yerler hiç değildir!**

Yeni uygulamaya göre harç alınmayacak olan 3,5 milyon öğrenci var. Buda üniversitelerin bütçesinde en azından 700 milyon tl gibi bir açık oluşması demektir. Üniversiteler ellerinden giden bu kaynağın yerini doldurmak için mecburi olarak piyasayla ve sermayeyle daha fazla bütünleşecek, yükseköğretim daha da fazla tica-

rileşecektir. Yemekhane fiyatlarının zamlanmasından tutun, öğrenci kartlarının banka kartlarına çevrilmesine, öğrencilerin okumalarını zorlaştıracak bir yığın uygulama hayata sokulacaktır. Sermayenin finanse ettiği bilimsel araştırmalar üniversitelerde artacak, kazanç sağlamayan konular araştırılmayacak ve geçtiğimiz haziran ayında Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün sözünü ettiği **‘Akademik rektörle, yönetici ayrı olmalı’** anlayışıyla okullarımızda sermaye gruplarının temsilcilerinin yönetici olacağı **mütevelli heyetleri** türeyecektir. Tabii bu en kötü senaryo. Yani biz öğrenciler sesimizi çıkarmazsak. Buna karşılık yapılması gereken tek şey var ve çok açık: **Mücadeleye devam etmek ve giderek güçlenmek!**

Yıllarca mücadele ettik bu uğurda, cop yedik, tekme yedik, gaz yedik, kimilerimiz haklarımız için savaşırken uydurma iddianemelerle tutuklandı; pes etmedik! Ve kısmi olarak kazandık. Ama şimdi sermaye daha da büyük ataklar yapacak. Bizim ise ne yapmamız gerektiğini Şili’li, Kanada’lı öğrenciler gösteriyor. **Sokaklar bizim!**

İkinci öğretim ve uzaktan öğretimin de harçlarının kaldırılmasını istiyoruz, **hepsinin!** Öğrenim kredisi değil **karşılıksız burs istiyoruz!** Yurtlar, ders araç gereçleri, yemekhane ve kantinlerin **parasız olmasını istiyoruz!** Verilecek mücadele sadece üniversite için değildir. Aynı zamanda geleceğimiz içindir.

O yüzden de okuduğumuz bölüme göre insanca bir yaşamı karşılayabilecek bir ücret karşılığında **iş güvencesi istiyoruz!**

Bunların kaynağı nasıl olacak diye mi soruyorlar? İşte onlara kaynak;

Ulusal ve uluslararası tefecilere ödenen borçlar reddedilsin!

Holdingle ve zenginler artan oranlı vergilerle daha fazla vergilendirilsin!

Özel üniversiteler kamulaştırılsın!

DİP İstanbul Gençlik Komitesi

Balkan Harbi (2):**Lev Trotskiy'in
Balkan Savaşları kitabı**

Ağustos sayımızda Osmanlı tarihinde "Balkan Harbi" (1912-1913) olarak anılan olayı 100. yıldönümü vesilesiyle ele almış, bu olayın 1908 Jön Türk devrimi açısından bir dönüm noktası karakteri taşıdığını, bu bakımdan Türkiye tarihi için hayati önemi olduğunu vurgulamıştık.

Bu sayımızda okurlarımızın dikkatini, Balkan Harbi'ni sadece Türk milliyetçi tarihçiliğinin dilinden değil, bir de dönemin büyük Marksistlerinden birinin, Lev Davidoviç Trotskiy'in kaleminden öğrenmenin mümkün olduğuna çekmek istiyoruz. Trotskiy'in bir Ukrayna gazetesinin muhabiri olarak gittiği çeşitli ülkelerdeki görüşmeleri, röportajları, gözlemleri ve yorumlarından oluşan yazılarını bir araya getiren bir kitap Türkçe'de de mevcut: bu kitap Balkan Savaşları başlığını taşıyor.

Trotskiy, Rusya kökenli bir devrimci olarak elbette Slav halkların yaşadığı Balkanlara doğal bir ilgi duyuyordu. 1912-13'te Balkan Harbi yaşanırken, Ukrayna'nın Kiev kentinde yayınlanan Kievskaya Mysl adlı gazetesinin muhabiri olarak çeşitli ülkelere ((Bulgaristan, Sırbistan, Romanya vb.) gitti, ayrıca İstanbul'u ziyaret etti. *Balkan Savaşları* kitabı, bu dönemde yazdığı gazete yazılarından oluşuyor. Bu yazılar, Trotskiy'in Ekim devriminden sonra Sovyetler Birliği'nde (1927'de Stalinist bürokrasi tarafından durdurulana kadar) yayınlanan *Toplu Eserleri*'nin VI. Cildi'nde yer alıyor. Oradan İngilizce'ye çevrilen yazılar 1995 yılında Tansel Güney tarafından Türkçe'ye aktarılmış ve Arba Yayınları'na yayınlanmış.

Kitabın ilk bölümü 1912 öncesinde Jön Türk devrimini, Balkan sorununun temellerini ve Balkan ülkelerindeki sosyalist hareketleri ele alıyor. Balkan Harbi ile ilgili bölümlerde Trotskiy, bir yandan yüzlerce yıldır Osmanlı boyunduruğu altında yaşamış Balkan halklarının özgürlük mücadelesinin haklılığını vurgularken, bir yandan da Balkanların Türk ve Müslüman azınlığına savaş içinde uygulanan zulmü ve katliamı teşhir ediyor. Tipik enternasyonalist tavrıyla bir yandan Bulgar sansürüyle boğuşuyor, bir yandan da Rusya'da Slav dayanışması içinde Türklere uygulanan mezalimi inkâr eden burjuva yazarlarıyla polemige giriyor.

"...gelecek kuşaklar" diyor Trotskiy, "tarih kitaplarından, kapitalist halkların anlaşmazlıklarını hangi yöntemlerle çözdüklerini öğrenince dehşete düşecekler" (s. 366).

Sansürle kavga eden bir kitaba sansür!

Böylesine enternasyonalist bir yazarın kitabını Türkçe'ye kazandırmış olması Arba Yayınları'nın önemli bir katkısı elbette. Ama yayınevi çevirdiği yazarın düzeyine yükselemiyor! Bulgar ordusunun Türk kökenli halka zulmünün dünyaya duyurulmasını sansür ediyor diye Bulgar sansürüyle kavga eden Trotskiy, Ermeni sorununa ilişkin "tehlikeli" sayfalarının Türkiye'de bir yayınevi tarafından sansür edildiğini görseydi nasıl da gülerdi!

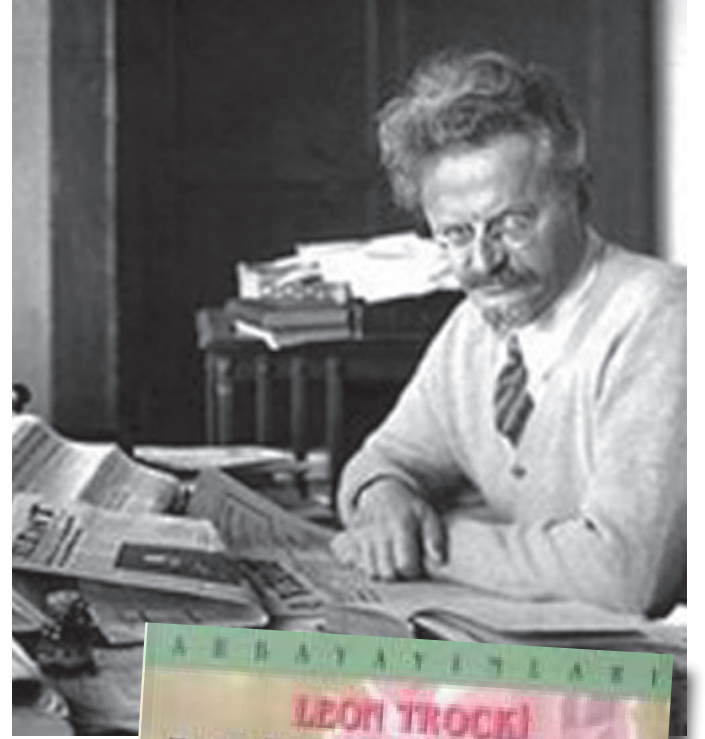
Balkan Savaşları, ABD'de 1979'da yayınlanmış bir edisyonun çevirisi. Arba Yayınları, doğru bir iş yaparak ABD edisyonundaki bilgilendirici "Giriş" yazısını da koymuş kitabın başına. Orada Amerikan yayınevi şöyle diyor: "Bu kitap, Trotskiy'in Sovyet baskısı *Toplu Eserleri*'nin VI. cildindeki yazılarının çevirisidir. İngilizce'ye burada ilk defa (...) eksiksiz olarak çevrilmektedir." Arba Yayınları, bunu Türkçe basımın başına koyduktan sonra İngilizce basımdaki tek bir yazıyı Türkçe basımdan dışlamış! O yazının başlığı da "Türkiye'nin parçalanması ve Ermeni sorunu"! Bu yazı,

kitabın İngilizce basımında II. Bölümün beşinci alt başlığı olan Makedonya ve Ermenistan kısmında yer alıyor. Türkçe'de bu alt başlık anlaşılır nedenlerle "Makedonya" olmuş!

Trotskiy bu yazısının girişinde şöyle diyor: "Doğu Sorununu meydana getiren öğelerden biri Makedonya Sorununa benzer nedenlerden doğan Ermeni sorunudur. Eğer ilki, nihai çözümü gerektiren bir savaşa yol açabilmişse, Ermeni sorunu gündemin gelecekteki konusu olmalıdır; çünkü bu sorun Makedonya'dakinden her zaman daha kötü olmuştur." Trotskiy tipik biçimde, şeylerin çelişik karakterinin diyalektik analizi temelinde Balkan Harbini bir Ermeni katliamının izlemesini ciddi bir olasılık olarak ortaya koyuyor. Yani İttihat ve Terakki hükümetinin 1915'te gerçekleştireceği cinayeti öngörüyor!

İşte kitaptan çıkartılmış olan tek yazı bu. Zavallı Türkiye! Bulgarların suçları eleştirilince okumamıza izin var. Ama kendi suçlarımızı bir olasılık olarak bile ele alan bir yazıyı okumamız istenmiyor!

Bu yazıyı Türkiye'de ilk kez, gazetemizin öncülü olan *İşçi Mücadelesi* dergisi/gazetesi 2005 yılında, Ermeni kıyımının 90. yıldönümü vesilesiyle yayınladı (Lev Davidoviç Trotskiy, "Türkiye'nin parçalanması

ve Ermeni sorunu", *İşçi Mücadelesi*, eski dizi, No. 17, Mart-Nisan-Mayıs 2005, s. 85-91).

Devrimci Marksistler, enternasyonalist oldukları için bütün halklara uygulanan zulme karşı çıkarlar. Bizim için sadece Bulgar'ın Türk'e uyguladığı zulüm değil, Türk'ün ve Kürt'ün Ermeni'ye, Türk'ün Kürt'e, İsraili'nin Filistinli'ye ve Amerikalı'nın bütün dünyanın ezilen halklarına uyguladığı zulüm de eşit kararlilikla karşısında durulması gereken birer suçtur. Nasıl Trotskiy Bulgar'ı ve Rus'u Türk'e karşı kayırmıyorsa! Biz ne sadece "soydaş"larımıza karşı işlenen suçlara karşı çıkarız, ne de sadece "dindaş"larımıza! Bütün halklar kardeşimizdir, bütün insanlık yurdumuzdur!

Mandela'nın Uluderesi!

16 Ağustos'ta Güney Afrika'da Marikana'da polis, eylemdeki bir işçi topluluğuna ateş açarak 34 kişiyi katletti. Polisin ortada tehlike yokken işçilerin üzerine bilinçli bir biçimde acımasızca ateş ederek gerçek bir katliam yaptığı konusunda aklı başında hiç kimsenin kuşkusu yok. Lonmin şirketine ait platin madeninde yaşanan olayların temelinde, bütünüyle patronlarla ve hükümetle işbirliği yapan bir sendika karşısında daha militan bir sendikanın mücadeleye girmesi yatıyor. Polis katliamından önce de bu iki sendikanın militanlarının çatışması sırasında ikisi polis, sekizi işçi on kişi hayatını yitirmiş.

Bu olay Güney Afrika gerçeğini çarpıcı biçimde özetliyor. Birincisi, liberallerin, solun büyük çoğunluğunun ve maalesef Kürt hareketinin yere göğe sığdıramadığı Nelson Mandela'nın kurduğu apartheid sonrası Güney Afrika "demokrasi"sinin, nasıl apartheid rejiminin en önemli özelliklerini olduğu gibi sürdürdüğü ortaya çıkıyor. Sayısız yorumcu, bu katliamın eski rejimin ırkçı polisininin 1960'da Sharpeville'de, 1976'da Soweto'da ve 1980'li yıllarda çeşitli bölgelerde yaptığı katliamlara tıpatıp benzediğine değiniyor. Güney Afrika'da 1994'te Mandela'nın cum-

hurbaşkanlığına seçilmesiyle ırk ayrımcılığı, evet, hukuki olarak ortadan kalktı, ama bir sosyo-ekonomik sistem olarak ırkçı kapitalizm aynı acımasızlıkla sürüyor. Siyahi nüfus hâlâ korkunç bir yoksullukla, işsizlikle ve eşitsizlikle yüzyüze.

İkincisi, Güney Afrika hâlâ uluslararası sermayenin iliklerine kadar sömürdüğü doğal kaynak zengini ülke özelliğini taşımaya devam ediyor. Olayların patlak verdiği madenin sahibi Lonmin PCL, merkezi Londra'da bir "çokuluslu" şirket. Platin üretiminde dünya üçüncüsü. Pazar payı yüzde 13. Bugün değişmiş olan tek şey, emperyalistlerin ve güçlü Güney Afrika beyaz burjuvazisinin sömürsünü güvence altına alanın şimdi, eskiden apartheid adını taşıyan ırk ayrımcılığı rejimine karşı mücadelenin örgütü olan

(Mandela'nın da lideri olduğu) African National Congress (ANC) ve onun müttefiki SACP (Güney Afrika Komünist Partisi) olması. ANC, SACP ve sendika hareketi içinden sıyrılan bir yeni siyahi burjuvazi giderek kırıntılarıyla zenginleşti, hepsi bu!

Üçüncüsü, bu çirkin oyunun ortaklarından birinin Afrika tarihinde görülmemiş en güçlü sendika hareketlerinden biri olması. COSATU (Congress of South African Trade Unions-Güney Afrika Sendikalar Birliği), 1980'li yılların ortalarında Güney Afrika siyahi işçi sınıfı apartheid'e karşı devrimci bir ruh durumuyla mücadele ederken kurulmuş olan son derece ilerici bir konfederasyondur. National Union of Mineworkers (NUM-Ulusal Maden İşçileri Sendikası) ise COSATU'nun en güçlü sendikalarından biri. İşte bugün olayların arka planını oluşturan grev, NUM'dan koparak daha radikal mücadeleye girmeye taraftar olan bir başka sendikaya (Association of Mineworkers and Construction Union-AMCU-Maden ve İnşaat İşçileri Sendikası) geçen işçilerin eseridir.

Yani, Mandela'nın ANC'si emperyalist ve yerli sermayenin sömürü düzenini güvenceye almış, ANC'nin müttefiki sendikalar yeni düzenin işçi sınıfı içindeki ajanı rolünü üstlenmiş, Mandela'nın kurduğu düzenin polisi de işçileri katletmiştir. Oysa ANC 1990'lı yılların başına kadar kapitalizme karşı bir ittifak idi! Dolayısıyla, acil sorunu ırk ayrımcılığı, yani apartheid rejimi olan Güney Afrika, devrimci dinamikler taşıyordu. ANC bu dinamikleri boğdu ve apartheid'in

34! Güney Afrika'da "Marikana Katliamı" olarak anılan olaya neden "Mandela'nın Uluderesi" diyoruz?

Çünkü, her iki olayda da gaddar iktidarlar, toplumsal sorunları katliamla çözmeye yatkinliklerini akılları durduracak bir hunharlıkla kanıtlamışlardır. Kürt dostlarımız Mandela'yı pek sever, ama Marikana'da ölen siyahi işçi sayısının, Uludere'de ölen Kürt gençleriyle tam tamına aynı sayıda olması bile ne kadar manidar!

hukuki varlığının sona ermesi karşılığında düzene teslim oldu. Radikal siyasi güçlerin kapitalist sömürü düzeniyle uzlaşarak devrim dinamiklerini boğmasını marifet sayanlar, Mandela'yı son onyılların en büyük kahramanı kabul edenler, bugün susun! Katliam sizin kahramanınızın eseridir!

Güney Afrika'nın kapitalist sömürü ve ırkçı baskı altında çifte ezilmişlik yaşayan işçi sınıfı ve yoksullarının kurtuluşu, her ikisini de ortadan kaldıracak sürekli devrimdedir!

"Küresel" bürokrasi

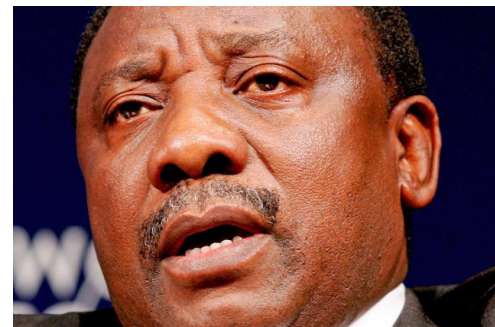
"Küresel sendikalar" son dönemde bütün sendikacıların heyecanla savunduğu kurumlar. Zaman zaman yerel eylemlere verdikleri uluslararası desteğin işe yaradığı elbette oluyor. Ama bu, tamamen kapitalizmle bütünleşmiş bir bürokrasinin sultasında olduklarını unutturmamalı. Yeni kurulan ve dünya çapında 50 milyon sanayi işçisini bağrında toplayan IndustriALL sendikası, Güney Afrika'daki katliam vesilesiyle bunun mükemmel bir örneğini verdi. IndustriALL kendi üyesi olan NUM'un yanında yer aldı. AMCU'yu "sarı sendika" diye niteledi. NUM'la birlikte "sükünet" çağrısı yaptı. AMCU'nun bütün kabahati, NUM'un patronlarla kurduğu oyunu bozmak. AMCU daha yüksek ücret istiyor, NUM bu ücretin "olanaksız" olduğunu ba-

ğıra bağıra ilan ediyor, "küresel" bürokrasi de NUM'a değil, AMCU'ya "sarı" etiketini yapıyor. IndustriALL'un bir müttefiki var. Güney Afrika sermayesinin sözcüleri nedense "sarı" sendikayı yerden yere vurdu, NUM'u ise yere göğe sığdıramadı! Bir de ayrıntı: Katliam sırasında eylemde bulunan işçilerin birçoğu AMCU üyesi değil. Ya sendikasız, ya da NUM üyesi!

Stalinizm, sen nelere kadirsin!

Güney Afrika'da doğrudan iş dünyasının sesi olan gazetelerin dışında kimsenin savunamadığı polis katliamının en yüksek sesle savunusunu kendine "komünist" diyen bir parti yaptı. Bütün tarihi boyunca koyu Stalinist olmuş Güney Afrika Komünist Partisi (SACP), bugün ANC hükümetinin ve neoliberal politikaların en aktif savunucularından. Bakın "Komünist Üniversite" adını taşıyan

Eski militan işçi önderi, yeni siyahi burjuva

Cyril Ramaphosa, 1980'li yıllarda Güney Afrika Komünist Partisi üyesi, COSATU kurucusu, NUM'un kurucu başkanı idi. Şimdi, McDonald's zincirinin Güney Afrika franchise'inin sahibi! Aynı zamanda, Lonmin şirketinin de hissedarı! İşte yeni militan sendika AMCU bu NUM'a karşı mücadele ediyor, işçileri ondan koparmaya çalışıyor.